

لندی گیسمی

افغانی رنحوره

لیکواله: شفاء کا کرہ

Ketabton.com

بسم الله الرحمن الرحيم

د چاپولو حق يې له لیکوالې سره دی

افغانی رنځوره	د کتاب نوم
شفاء کاکړه	لیکواله
(۱۰۰۰) توکه	د چاپ شمېر
جنوري ۲۰۱۵ ع	د چاپ کال
عبدالقادر مجرم	كمپوز
روپۍ	بيه
۲۰۰	

خپرونکي : هيوا د ادبې یون کلاسيف الله

دالي

زه خپله دغه د لنپو کيسو قولگه خپلو گرانو ورونو
محمدگل مينه وال ، محمدنور روبيان ، غلام قادر
سارنگزئي او غلام سرور سارنگزئي ته دالي گوم چي هر
وخت يې زما مرسته گېري او هر كله يې زما ستانيه او
روزنې گېري ۵۰ او ماته يې بي حده داد او مينه را گېري ۵۰

.....

شفاء کاره

خپلی خبری

خبری خوبیخی دېرى دې کە چېرى زە خبرولىكلىتكە كېنىمەن
نوكتاب نە كتابونە بە پە ڈك شى خوزە بە داھىھ وکرم چى
دگرانولوستونكۆخت پە خپلۇخبرو وانخلەم .

زە منم چى زە نە يوبىنە ليكوالە ، نە افسانە نگارە يەم ، كېداي شى چى
دېرۇخت مى پە دغۇ سترگى پېتى كېرى ھەم وي خواخر ھەن وخت ھەم
راغلى چى زە يې پىرىدى مجبورە كرم چى د تولىنى رنخونە او دردونە پە
خپلە ماتە گىلە زدكە د لەستونكۇ تر لاسۇنۇ پورىي ورسوم ، دا ھەنە
مى وکە چى پە كومۇ رنخونۇ زمۇبەتلەنە اختە دە ، كوم خە چى بە
ما ولۇدۇ يَا بە مى لە چا خەنە واورپىل زە ھەرۇخت خپل ضمىرىپىرىدى
مجبورە كولم چى دابوج لە خانە لېرى كە ،
پە داگە نارى كە چى دارنخونە او دردونە بە مۇرپىرخۇڭ غەنە راشى چى
تول خپلە ملامتىيا منۋادى خپلە رنخورى تولنى تە مەخ ورواروپە
كومە كېنى چى دچادحقوقۇ، رواياتو، دىدىن، مذهب، ثقافت، تەھذىب
، اقدارو، ڏىي خىال ساتلۇورخ ترەنە بله كەمى محسوسە وو خلگ
دەخپلۇنىۋاقدارو، رواياتو قدرپېرىدى دېرپۇخويونە خپلە وي دەخپلە
ڏىي پە ويلوشرمېبىي پە داسىي تولنى كى بە خنگ خوڭ
داتفاق، عدل، انصاف توقع وکرى

پە كومە تولنى كى چى هەرسپى دەخپل سەرباچاواي اوسيالىي يې ھەم لە
بىشى سەرە وي دەخپلە مور، خور، لورا خپلە بىشى حق تلەفي كوي دې
نارىنە چى دەخپل خان اصلاح نە دە كېرى دتولنى بە خە اصلاح وکرى
اوسم كە چېرى ھلەك يانجىلىي يۇناوارە كاروکرىي بىيادرسىي تولنى پە
خولە كى داخېرە وي چى مورىي سەم تۈرىت نە دى كېرى دەمورغېپاولە

درسگاه ده هوموپمنوچي اوله درسگاه ودي ته بيايوشك هم فکرنه
کوي چي داخواره مورخو نه ده ملامته خنگه په خه حال کي دخپل
اولادساتنه کوي يايبي وکري چي ددي و خپلوغوبښتوواختياراتوه
لاس رسی نشه چي له دي سره ددي په تعليم کي فرق کپري هفه که
دينې وي که عصری داخله چي په خوراک خښاک، پونباک په
ورکولوددي په مينه او جائداد نه وکولوکي لام فرق بشکاره دي
دایوه زه نه هرڅوک مني چي دمورغېړاوله درسگاهه نویياراشی چي
پردي حقیقت هم سترګي نه کړوپتی اول مورپه دینې او عصری
علوموپه زبوروپوښودا اختیارو رکړوچي دادڙوندپه هرڅخ خبره شي
نوددي اولادبه صحت منده هم بل شعور وي که نه وي نوبه يې حال هم
دغه وي لکه اوس چي پېپيرانوملايانوه اکټرانوبي نفس و خېزی
خوپیاهم علاج نه کري پیدا
دعاکټرو مریض ته سترګي ختلې وي دېپراوملاوتوريسه ته او خوارني
ښځي په دي شرمېږي وله اکټرته خپلاني ناروغۍ حال نه شي ويلاقې
هم دارنګ زموږښوته له خپله داسه ورپښه ده که خوبنې وي که
یور او که مېبوروی چي دخپل حق غوبښته کوي نو هغه بله ورته واي چي
خورجانی پرخولة لاس ونیسه دادپښتنومتل دی واي
(دلور او خورد نیا جوره شوې ده روانه شوې نه ده) که چېري بیاهم یوه
ښڅه درو اندلوهه وکري نو هغه وخت کيسه ترکيسه تېړه شي راشي
دخلګو خولوته ولوپري بیاخو خپله تولنه وموږته ډېره بنه معلومه ده
کله چي یوازي شم و اخدائي ته داخواست وکړم چي زموږ د تولني
وروښو او خویندو ته دومره وس ورکري چي خپل حق و پېژونې او پرداسي
تعلیم یې مخ شي چي د تولو پښتنو، مسلمانانویه ګټه تمام شي
زم او هر پښستانه مسلمان او رورته دابرهه ور نصیب کري چي دخپلي
مور، خور، لور، ماينې حق تلفي نه کوي په شرعی او قانوني طرز خپل
حقوق ورکوي

اوں ستاسویام دی ته راالروم چي مادخپلواولنيوافسانو تولگه چي
د(افغانۍ، رنځوري) په نامه ده ترڅله وسه کوشش کړي دی که خه
کمې اوېشي په کښېوی نوله لوستو نکو بخښه غواړم له بدمرغه چي
زمورېخپله مورنۍ ڏېه پښتوسمه زده هم نه ده

اوں که دلته دعبدالقادر مجرم صاحب یادونه،نه کرم وه نوبې
انصافي به وي چي دی له کلاسيف الله خخه کوتۍ خاص کالج ته
راغلي ماخپلي لنډي کيسې ورکړي ده زمادومره حوصله افزى وکړه
چي زمازړه داغونښو چي داکتاب نن،نن چاپ شي سباته نه شي پاته
داسي هم نه چي مجرم صاحب دازماکتاب کمپوزکړي دی بلکه له دي
سره سره ېي زمارينمائی هم کړي ده
په اخیره کي زه پښنه یم که مي خه هم په خپله مورنۍ ڏېه کي زدکړه نه
ده کړي خوله پښتوسره مينه لرم داهڅه به کوم چي ترڅومي وس وي
دڅلې مورنۍ ڏېي خدمت به کوم نوره به هم له خدايده پاکه دا
دعاغوړم چي نوري پښتنې مېرمني له خپلي مورنۍ ڏېي پښتوسره
مینه وکړي

په درناوي
شفاء کاکړه
ډګري کالج کوته

د قبر حانگو

انارگلې په خو خو واره حال ور تېر کړي چې راشه زه درسره څم -

هغه د چا خبره ”د مېړه یې په ايمان پاستي نه غورپدو“ -

يو مابنام چې لمر ولوپدو، بنه تياره شوه - دا د بابا او مورلکه له کوره
غلې غلې راووته، مخه یې وکړه، د مېړه د کور په خوا روانه شوه - پر
لاره ډېره وار خطراونه وه - کله به یې شاته وکتل ، کله به یې پر لاره
يوې او بلې خواته کتل - له شا یې په دې کتل چې بابا را پسې رانه
شي -

يوې او بلې خواته یې په دې وار خطرا کتل چې د سحر وبې لبوان يا پر
لاره بل يو خوک رانه شي، تر لاس به مي ونيشري د پلار کور ته به مي
بېرته بوخي -

د مېړه کور ته چې ورسپدہ، د دوو خونو تر مخ چې یوه د بوټو کوته
پروته وه، وهغه ته یوګړي کښښنسته، شا و خوا یې وکتل - چاردېوالی
نه وه - که خه هم يخ وو خو دې له وارخطایي او مندو خولي کړي وي -
له یوې خوا که وېره ور پسې وه ، له بلې خوا یې په خونه کې خبرې
اورېدلې - پلاروڅل زوي ته ويل ته پرکورناست یې مزدوری ته نه ځې
پېغله بنځه دې دبل پرکورناسته ده - په دې یې تسلی وکېدہ چې خوک
به را ووخي -

يو وخت دروازه خلاصه شوه ، له خوري یو سړۍ راووتو، دې ټوخ وهل -
سړۍ یې له بوټوسره سايه ولیده - بوغ یې باندي وکړو

مورکی ، جمالی یو جواب نه وو .
”خوکه یې؟“ -

سوکه سوکه ور ڦادي شو ”ولي ڀغ نه کوي ، خوکه یې“ -
بپرته غبرگ شو- دې داسي محسوسه کړه ”سپري ووپرپدو - داسي ن
وي لرگي ياكاني ته لاکري له واره به دې وولي“ -
سپري چې تر دروازې ورغلی په خونه یې سر ور دننه کړي ”مورې! ته
راشنه زموږ د بوقو له کوتۍ سره یوه بنځه ناسته ده ګوره چې بنځه ده
که لبله بلاده“ -

مور یې له خونې لاتین په لاس کي له نورو دوو کسانوسره راوطه - دې
چې دا ناسته ولیده ټول وجود یې له یخ او وپري رېپدیدو - دوی که به
هر خو وویل
”خوکه یې؟“ -

د دې له خوا جواب نه وو .
”بنځي! نئدا بنځه تر لاس ونيسه، خوري ټه یې دروله، بنئ اور ور بل
کړه - یخ به وزلي یې وي بیا به په کراره حال حوال څيني وکړو“ -
بنځي یې تر لاس ونيوه ولپه یې کړه - دوی ټول بلې خوري ټه لاره -
بنځه چې یې دننه اور ته کښېنوله ، ويې پېژندله چې دا انارګله ده ،
زما او ستا مړور .

خسر یې وبالنيت ته پروت را جګ شو

”بئی! دا خه وایی- دی خو ما او پلار دواړه په شرمومو وشمولو- خیر
ته چای، ډوده ور لکوه، اور ته یې کښېنوه چې یخ یې له زړه ووختي -
زه سوچ پر کوم ” - له دواړو زامنو یې صلاح کوله
”خه په کوو، بېرته یې د شپې ور ولو که.....“
مشر زوي منور ”بابا! دې بئی وماته په خو خواړه حال را تېر کړي
چې راشه، زه در سره حم- ما سرنه خلاصاوو- اوس چې په خپله راغله
اوسم نو سوال نه پیداکړوي چې بېرته خپل کور ته لازه شي“ -
”بيا خه کول په کار دي؟“ -

”بابا تر دې بنه خبره نشته چې دلادر ور ولپرو، پلار ته یې حال ور
کړي چې انارګله زموږ کور ته را ورسپدہ“ -
دلادرکوت په غاره کړي، خادر یې پر سرتاؤ کړي، له یو غت لرگي سره
روان شو-.

سهار یې ملا را وستود منور او انارګله نکاح یې وټله- دواړه یو پر
بل دومره ګران وو - هغه د چا خبره لکه (مجنون او لیلا). یو کال لانه
وو پوره چې منور د دوو موږو د تکر په حادثه کې په حق ورسپدو-
انارګله داسي خه بې چاري ګوندي بنسکارې (نیمه لپونی) چې د کلې
یو بنځه به وراغله، دې به خپل تندی تکاوه ”زما دې نصیب تر خاورو
لاتدي شي- یوار خو پېغله وم د پلار پر کور مې کلونه وشو، ناسته وم -
په دوى ولور نه جوړ بدرو- چې بې شرمي مې وکړه، پېغورونه مې پر ځان
یورو، هغه دا دی کال لانه دی پوره دی مړ شو“ -

يو کال پس يې ودي بل زوى ته کښېنوله . هغه يې دوه کاله پس يوه لور وشوه . چي پيداسوه له هغې ورځي يې خوله واژه نیولې وه چغي يې وهلي خوله يې نه سره ورتله . تمامه شپه او ورڅ به دا او خوابشي ورتنه ناستي وي .

په خو خواره يې مېړه ته وویل ”سرېي! دا ماشومه ډاکټر ته یوسه، دا خو چې پیداشوې ده چېځي وهی، خوله يې نه سره ورځي“ -
”ښئي! بابا ته ووايده چې یوېي شې، زه يې نه وړم“ -
”ته نه شرمېږي چې په سپین بېري پلار يې وړې - ته به او بدې پښې کور پروت يې“ -

”تءَ عجبه بسخه يې سر نه خلاصوي چې یوې شم په خدای که په خپل کور کي د بابا او مورکي له پېغورو ئان خلاص کرم . راته واي به تءَ خو هغه يې چې د اولو دوو میاشتو لور دي په غېړ کي واخښته ډاکټر ته روان شوې“ .

”سرېي! زه خه په وکرم . هغه مورکي خواره را سره په عذاب ده . بابا ته مې په خو خواره ویلي دي دي واي“ د ماشوم د پاره ژړا بنه ده، په خوانو ښئي يې ژړا بنه ګنهله .“ مورکي خواره کله د شپې پرکورو سمه شي ده اووه دروازو خاوره راوړي مالګه، سره مرچ ور سره ګه کري، په اور کي يې واچوي . کله پر هګۍ زرغون سپنسى تاؤ کړي په اور کي يې پته کري . کله يې د ماشومي وسرته په کاسه کي او به یبني وي ، سکروتې را واخلي په کي وڏني يې . کله نوبنادر(خوري) په اور کي واچوي چې هغه جوش و خوري ، دا يې را وکابي بيا ورتنه ګوري واي

لوري دا زما په خيال نه نر، نه بسج ي نظر کړي ده ، دابه وي اسر - خواره سپېلنۍ راوري ورته لوګي يې کړي ” -

”بسج ي! په دي سر خلاص کړه که سپېلنۍ ورته لوګي کوي، که سپېرکۍ- ماته چې بله ورخ رانه شي او نه دا خبره راته وکړي - خداي دي وکړي چې دستي مړه شي“ -

شپه انارګله او خوابنې ورته تېره لکوه - سهار خوابنې، پلار او زوی دواړو ته نېړۍ کولې چې ماشومه يې په غېږ کې واخ یسته ، انارګله ور پسي شوه چې کله د ملاصاحب کور بنسکاره شو، د ده د کور له شا لوره د غړه په لمن کې د هدیرې دسمالونه رېبدل .

د ملاصاحب په کور ور دنه شو، انارګله او خوابنې د ماپښين لمنځونه د ملاصاحب په کور کې وکړو - مورا چای راوري، دومره خونديې وکړو چې انارګله داسي محسوسوله چې ما کله هم پر چای دومره خوند نه دی اخيستي - د چای له خورلو وروست د ملاصاحب خورې ته ورغلې، خوابنې د ماشومي کيسه ورته وکړه .

ملاصاحب له دم او تعوینه وروسته وویل ”په بنه ورخ راغلاست ، نن د زيارت ورخ ده، سبا له جمعه ده - داسي به وکړئ زيارت ته به ورشئ، هغه تر ټولو لور چې په غونډي کې پروت دی هغه زما نیکه دی - تر نیکه لېرا لادی زما بابا پت دی ، له هغه وروسته نوره هدیره ته دعاو کړئ“ .

انارګله او خوابنې چې د ملاصاحب د کور شا له راغلي - یو نري کړه وړه لاره د ملاصاحب د نیکه او پلار قبرونو ته تللې وه .

انارگله له خپلی خوابنې ماشومه په خپله غېږ کي واخ یسته، په زحمت وختلي - که یې خه هم خوابنې په لاره کي یو وار دوه کښښته، د ملاصاحب نیکه او پلار ته یې دعاګانې وکړي - یو خو کانې یې له یواو بل قبر خه را واخیستو -

خوابنې ورته وویل ”لوري! ته ماشومه وماته را پرېږد، زما اوس ډېره سا سمه شوه - سوکه سوکه در تویېږم (کوزېږم) د ملاصاحب د خونو شاهه درحُم، ته به هم راشي - اوس دلته لنده ورتوی شه، په هدېره کي به وګرځې هغه راغلې بنځې به هم ووینې“ -

انارگله هم له هغه خایه په قبرونو کي را روانيه شوه - په قبرونو کي یې شا او خوا کتل، پر چا غنم خواره، پر چا مات بنګړي، پر چا ډېره تعویزونه پراته - یوېې سلګه تر غوب شوې چې شاته یې وکتل، یو تازه قبر چې ډېره سپین سرې بنځهه ورته ناسته وه، ژړل یې - د سپین سرې خواته ورغله، ورته ودرېډه -

سپین سرې سر را پورته کړي، له اوښکو ډائې، تکې سرې ستړګې یې دې ته ور وارولي - داسي بشکارېده چې د دې هم نور د ژرا آن تمام شوی وو- دې ته یې پورته کښته حېران حېران کتل -

”لوري! له لکومې خوا راغلې - ته خو صفا زما ونازکه لور ته شوې یې - هغه ډول نري جګه، ژړ مخ، جګه پوزه، تور ګن وښستان - د دې مخ لې ستا تر مخ غوبنن وو“ -

انارگله ”مورې! خه په وشو؟“ -

”لوري! لس ورځې یې کېږي چې وفات شوه“ -

”موری! خەناروغى يې وە او د خو كلو وە“ -
”لوري! اولس، اتسىس كالو-پە دولسم كى يې سبق ويلو - يوه ناروغى
يې نە وە، زھرى يې وخشىنىل“ -

موركى بىا پە ژۇ شۇد - هلتە د انارگىلى تائىلە وە چې خوابىنى بە مى
انتظار كوي چې موركى لبىڭوارە شۇد ، انارگىلى بىا پە تائىلە خو
بېنىتىنى ئىينى وکرى -

”لوري! ورونو يې مىرى وکرى - يوار خولە ئايىه بې ئايىه شۇ - خو كالە
مولە يوه او بلە خانە سرە مېنى كولىپى - ورونو يې دوه پە جېل كىي وو ،
يو او بل موور لېرىلۇ ھەنۋاتىي پەركۈلىپى چې يۈچۈل روغە راسىرە
وکرى - پە خو خوارە خىلگە ورغلۇ، ھەغۇ يو كانى لە بلە مات كىرى
(ترخىلە خېرە نە تېردىل) مۇبى بىشە غواپو - كە بىشە نە وي مۇبى روغە
نە كۇو -

دى خوارىي ھەم ڈېر تور سرونە، د خدائى رويونە، د قران رويونە
وگرئول، ما پە ڈندە كىي مەوركوى - چې زارى يې د خدائى پە در نە
شوي قبولىپى ، د پلاز او ورنىپە در كىي خو سوال نە پىدا كېرىچې
قبىلەدى بە -

اخى يې پلاز او ورنىپە مجبورە شۇ، جورە يې ورسە وکە - پە ڈندە (پە
جورە يَا نېكىي) كىي يې دا ور كې، خولكەھە روپىي - لور خومى ئان د
تورو خاورە شومە كې، پلاز او ورنىپە يې پە نوى غەمە اختە كې - او س
يې گورە چې پاي پر خە تمام شىي - پلاز او ورنىپە خو يې

په نوي غم اخته شو، دا يې هېره شوه - زما خود مور زړه دی زهه يې
خنګه هېره کړم” -

انارګلې چې وڅواني ته وکتل، خوابنې يې د ملاصاحب د خونو شاته
ناسته وه - په تاخيله په قبرونوکي راروانه وه چې یوه قبر ته يې وړه
ঊانګو ولیده چې نډې ورغله ورته کښېښته وي ويل ”پخوانو خومره
بنهه ويلې دی چې لري يې هم غم دی چې نه يې لري هم“ -

دلیک جواب

بسم الله الرحمن الرحيم

زما و پولکې خورکى سلامونه!

ھيله لرم روغه جوره به يې - ليك دی راورسپد و، له ليکه دی
خه داسي بنسكارپده چې پربشانه يې - خورکى زه پوهېرم چې
په دې بې ادبه، بې شعوره معاشره کي د بسحوم ژوندگران دی -
دلته له خلگو دا هېر دی چې بسحوم ته د مور، خور، لور په نظر
هم کتل کېداي شي يا کتل کېږي - ته به د دې مقابله کوي -
زما او د مورکى ارمانونه به له خاورو سره نه خاورې کوي،
لكه عصمت ورور.

ستابه په ياد وي چې مورکى به د بل کور ته مزدوری له تله،
ما او تابه دی په سکول کي گرخاو ئه - مېډم به هره ورخ راته
ویل ”تاسو دا ماشوم را ولی، تمامه ورخ يې په غېږي کي
گرخوی - له خپله سبقة مو ئان یستلى وي“ - بیاچې خدای

دومره کرى چې په خپله سکول ته تلى ، موره خومره خوشاله

وو-

چى كله يې لسم پاس کرى ، هغه ورخ خو به دي بنه په ياد
وي چې زموره په کور کي که اختر ورخ نه وه نو تر اختر لەمە
ھم نه وھ -

زما گراپى! گوره گوره چې د موركى هغه سختري، د بل د
کور مزدورى چې موره ته به يې د بل د کور زپې جامي، سپې
ڏوچى راوري، خان يې نه په شرماوو، په موره يې سبق ويلو.
زما گراپى! پښتائه واى "طبيب هغه دى چې پر ورغلي وي" -
زماكراپى! زه پوهېرم چې ئې به هم له دې مېنګل سره مخامنخ
يې - د دې مقابله به په ڦرا نه، په خاپېره کوي - ئې به نه يې
خبره چې اته (۸) بجي کېرى، زما ڏيوتى ختم کېرى بیا به هم
د بل ملګرې تر راتلو زه په انتظار یم چې كله هغه خپل
شيفت ته راشي ، زه خپلې کمرې ته لاره شم.

دوري بنه وسوجونو ته خلاصه شم - هغه ورخې و شپې را په
ياد شى، د بابا د سالندى ناروغى - د خەكار كول نه وو ،
موركى د خلگۇ د كورونو كارونه كول ، لوښي ، جامي يې
وئىخىل ، ڏوچى يې پخولې -

په موږه سېټ ویل و، زما او ستا حقیقی مینه، یو نه ختمېدونکی محبت، تقدیر په هغه غېړو کي ټههم لویه کړي، په لوم کي چې یې زه لویه کړي وم - اوس که خه هم بیاتقدر سره جدا کړي یو، زه یې ستا د پاره او ټېې د خلګو د خدمت د پاره .

خو بېلتون می کله کله په کړس کړس وختندي - په سوچونو کي ستا له خنګه ناسته یمه چې کله د سوچونو له دنيا را غږګه شمه، په کړس کړس می وژروي .

ئې خبره یې چې د ژوند دا ستربې ورځې، لوړې، د وېري شپې په دې تېره وم چې ته ډاكتړه شي، سرکاري نوکري می لا تر اوښه پیدا کړي نه ده - پیدا کېږي که سفلرش، روښي يا د ځان تر عزت تېره شم - سفلرش، روښي لرم نه، د ځان تر عزت تېربدای نه شم .

خورجاري! ئې خبره یې، زه دا ټولې سختري ستا د مستقبل د پاره تېروم - له ماسره د خنګ په کمره کي دوي نوري نرساري اوسي، کله کله راته وواي "ګلالۍ، ټه رائه ډوډي به ګډه خورو" هغه خوارې په دې خه خبرې دې چې دا وړې ویدېږي، روښي نه خرڅوي .

زه سهار بنه وختي له کمرې راو وخم چې پر سړک ودرېږم د
بس د راتلو په انتظار کي ولاره يم - د هوټلونو د هګکیو، پراتو
بنه بوی می بېخې ڏېره زوروی - کله کله خو دومره بې صبره
شم له ځانه سره ووايم چې ور شه، بنې ڏېري پراتې او هګۍ
را واخله، بنه ځان په موړکه - بېرته پښېمانه شم، کور ناروغه
پلار، د مورکۍ د بل د کور ومزدوري، نشيې ورور او ستا
مستقبل را په ياد شي - په دې کي بس را شي زه هغه ڏول
ورډې ور وڅېژم په بس کي په دې سوچونوکي ورکه يمه - دا
بنې دې چې د سکول نجونه او زه له ڏېره وخته په یو ئه بس
کي سره ځو -

اوسمیو نجونې په دې خبرې دې چې دا پر دې هسپتال
کښته کېږي (کوزېږي) چې زما د کښته کېدو ځای رائحي
دوی، راباندي بېغ کړي ”مېډام ستا د کښته کېدو ځای را
ورسېدو“ -

په هسپتال کي به تر ما و تا ته بنه معلومه وي چې د نرسانو
کوم ځښيت دی - نارينه ډاکټران او نور استګاف په کوم نظر
ورته گوري - یوه ورڅه چې زه ورغلم پر ريسپشن ناست

ملګري چاى خېلې وي ، بل سگربت يې په لاس کي وو ، په چوکى کي داسي پروت وو لکه يو ډېره لویه هستي .
ما و هغه تختي ته لاس ونيووچ يې پر ليکلي وو (تمباکو نوشی منع ده) شاه جهانه ! دا خه ليکلي دي .
دء کت کت وخذدل . ”کلالى ! ئاخو لپونى يې ، په دې ئاي کي کم داسي کار دی چې هغه نه کېږي .“
زه تر تېرہ شوم ، وارد ته ورغلم . پر ډټويي ناسته ملګري مي رخصت کړه .

زما له وخته داعدت وو چ يې ډټويي ته به ورغلم ، یوار مي قول وارډونه را کتل . په دې ورڅه هم پر وارډونو سمه شوم د هر رنځور ، رنځوري کت ته ودرېدم ، پوبنتنه . حال احوال به مي ئيني واخسی تو . په دې پوبنتنه ، حال احوال ، رنځور ، د هغه قربیان ډېر خوشاله کېدو .

بېرته راغلم د سر په واره کي مي خپله ډټويي شروع کړه . زه په خپل کار بوخته وم ، په دې وخت ز ئله یوې افغانی رنځوري سره پر خنګ پرائې بېنچ ناسته وم . موري ! تاسو خه غواړې چې له افغانستانه خه دلته د علاج د پاره رائۍ ، دا ظاليمان مو شکوي .

”لوري! زموږ په حال او وطن دي خدای مه خبروه“ -

د سهار لس نیمي (۳۰:۱۰) بجي به وي چې يو سپین بيري
کاكا راغلى، ودرېدو - خړ خيرن پېټکۍ ، توره خيري سدرى،
سپین خېرن خادر يې په بغل کي نیولی وو - ”لوري! په هغه
بل وارد کي دی ډاکټر سید غواړي“ -

زه له هغه کاكا سره روانه شوم چې ورغلو ډاکټر سید د
کاكاو رنځوره ته ولار وو ”ګلالۍ! ټهدا رنځوره تر لاس ونيسه
سوکه سوکه يې ډربېسينګ روم ته راوله ، اپربشن يې گورو
چې خراب شوی خو به نه وي“ -

ما هغه رنځوره تر لاس ونيوله ، ډربېسينګ روم ته مي ور
وستله، پر کتې مي پري یستله - د پتمی د خلاصېدو دخه مي
وکړه - ډاکټر سید وختنل ”لېوټه! دا ډول اپربشن ته لاس ور
ورپل نه دي بنه - ورشې یوار لاس واش کړه“ - چې زه واش روم
ته ورغلم دی را پسي راغلى ”ټاوس په اشارو نه پوهېږي“ -
بنه پوهېږم لېکین زه چې له کوره راو وتم، مور راته وویل
”لوري! د خپل عزت به ډېر خیال ساتې“ - زه په دې ستا په
اشارو سر نه خلاصوم -

زئچي له کوره را وتم، پلار راته وویل چي "بنجنه دي خوبنېدە، ورتە وايە بىا يې خوبنې خپله ده."

"نه په دې بنې سر خلاص کړه چي زئد عزت په خرڅولو، عزت نه جوروم"-دا ډول یوه خبره دئکوله او یوه ما. اخرا د لاس د را چولو هڅه وکړه، ما چیغه کړه. هغه پر کت پروته ناروغه را پورته شوه، له دباندي یو ه نرسه، بل هغه وارده بموی دننه راغلو، وماته چي يې ويلی وو "په ورور مه راته وايە، نيت مي خراب دي".

"څه کيسه ده".

زما ګوته په دروازه کي بنده شوه - دا چا منل، زئه راوو تم استیاف روم ته راغلم - په استیاف روم کي ناسته وم، ژرل مي - هغه ډربینګ روم ته راغلي نرسه چي استیاف روم ته راغله راته وې ويل "ئولازه شه، نن ستا پر خای ډئتي زئه کوم" - زئچي له هسپتاله را ووتم، رکشه ته مي په لاس اشاره وکړه - په رکشه کي کښېنستم، دې هسپتال ته حم - په روانه رکشه کي د رکشي والا خبرې کولي "خير خوري! په هسپتال کي دي ناروغه دی".
هو.

”خه په وشو“.

ما بې حواب نه کړو ور . د هسپتال په ګېټ کي رکشه
ودرېدہ، زه کښته شوم، خپلې کمرې ته لازم - په کمره کي مي
په لاس کي راسره وړۍ کتاب په کړکې کي کښېښدو ،
راغلم پر کېت کښېښسم، بنې په زوره زوره مي وژړل ، په هغه
ژرا کي دې سوچونو وړې وم ”خدایه! دا دی خه ستري ژوندرا
په برخه کړي دی - ناروغه پلار ، مور د بل په کور کي
مزدوره، هغه ورور نشيي چې موب نقله کورنې په نازېدو - زه
په پرېدي بنار کي په يو او بل هسپتال کي مزدوري کوم -
مزدوره واى، مزدوري مي کولاني ، مزدوري خو نه وه پېغور -
په يو داسي ټولنه کي دې پیداکړې واى چې هغه خو لې
مهذبه، باشعوره واى -

خدایه! زه خو دې په داسي ټولنه کي پیداکړې یم چې د
خوانده او ناخوانده بې په فرق ن شته - ډاکټران ،
وکیلان، استاذان بې په دې بلا اخته دې، خواهیشاتو تر دې
ځایه رسولی دې چې هیڅ هم درک نه ورکوي - هغه پاته بې له
پرېدي جنګه نه راګرځي چې راګرڅدلې دې هغه بې په نشو
اخته دې“.

دلته د سوچونو له دنيا را غبرگه شوم، له ئان سره مي ووييل
د هغو مندو پر غېرو دي لعنت شي چې داسي بچي پکي
لوئيزې -

خورجاني! په دې بې ادبه، بې شعوره ټولنه کي ژړا نه، خاپېره
په کار ده -

زه په مری خه و کرم

نیمه شپه ده ، سړیه دنبادی خرہ دی شه ، تور ګرنجی
یې جوړکړی دی، زه او ماشومان دی له خوبه ويستلو.
”ښئي! ته پورته شه ، ډېري خبرې مه کوه . چای راپخې
کړه ، زه خرہ کته کوم (څلوم) .“ -

”تا دی خدای له خرو خلاص کړي . هم دی وماته، هم دی
خان ته ګورم اچولی دی . هره شپه پرسپیدو روان یې ، یوه زه
دا بوتي سوئم ، که یې د کور نوري ښئي هم سوئي - نوري
به بنې بې غمه په خوب ویدې وي . یوه زه خواره به هره شپه
پر سپیدو راپورته کېږم .“ دوه درې واره یې له خانه سره
داسي ووئيل . ده اورپدو ، یوه زه خواره به راپورته کېږم ،
منلي يې به وهم .“

”ښئي! نیمه شپه ده ، خلګ مه را خبروه ، خولة ونيسه . که
درغلم بیابه دی د خیر سړي ته سترګې وخېزې .“

دابیاله ئانه سره و گونبیده . دى چې په دروازه کي ولار وو . يو گوت يې په پښه کړي وو ، هغه بل ته يې لاس کړو ” نئبيا رئنټيا که د پلار لور يې خوله وخوحوه .“

پوه شوه چې زياته کار خرابېږي . ولاره شوه ، پر انګېښه يې چائينکه کښېښووه . کوشنى زوي يې را پورته شو و چغې يې وهلي . هغه وخت بجلی نه وي ، په خراغ يې گزاره کوله . سپري دباندي وتلى وو .

له لې خنډېدو پس دا راغله ، په دروازه کي ودرېده . سر يې دباندي وربنکاره کړي ، تکه توره تياره ، چوپه چوپتیا . اميانت خه کوي ، ملايان به لا ويده وو . يو چرګان ويښ وو ، وزرونه يې وهل ، اذانونه يې کول .

په دروازه کي ولاره ، په دې سوچ کي ورکه وه چ يې ” دا لپورونه مي وکوره ، بنې نوکرى لري ، يو په لپویز کي بل په جنګلات کي . دا زما خوار سپري وکوره چې تول ژمى بوتي راوري چې د کور بوتي پوره کړي بیا يې کليوالو ته په بيه راوري اوس يې خوا حکه په بدېده چې ڏېر کمزوري وو .

چې ژمى به تېر شو بیا يې له خلګوسره په کروندو کي کارونه کول . مخلکې يې ماتولي ، بناخ تراشي يې کولي ، پر کور نه

کښېښستو۔ چې کله خپلې بنئې بانو دا خبره ورته وکړه
”سریه! نئدا خۀ کوي چې روپې ګتې چې له کشره دي مشر
جور کړي دی، ومشر ورور ته یې ور کوي“ -

حمیدالله چې تر دواړو ورونوو مشر وو، ورته غصه شو
”بنئ نئ د دې د پاره هر وخت وماته دا درس راکوي چې زه
له ورونوو خخه وپش وکرم“ -

”یا مه یې کوه - نئپه دی خلگو کی لار شه، وګوره چې یو
بل خوک هم شته چې میانیخ ورور یې مشر کړي دی که دا
یو نئ یې“ -

یوه خبره حمیدالله کوله بله بانو چې تر دې ځایه سره
ورسپدو. لرګی ته یې حمله کړه . د دوی دوو په دعوه ټوله را
وینېن شو. ماشومانو چغې وهلې - زما په خیال اخر دی هم په
دې چې شو، لرګی یې تس کړو (وغورخاوه) چې ورونه او
ورپندارګاري را خبرېږي. پخې چای یې پربېښودې ، په
پټيو(خادر) کي غوته ډوډي یې واخیسته، روان شو.

دې خپل ماشومان کرار کړو، پاته پخې چای یې دوی ته
ورکړې - د بانو ټوله ورڅ پر ځان نیت بد وو چې خۀ دې
کاوه، ټوله ورڅ ستپري ستومانه وي - تر هغه وخته په دې

سوچونو کي ورکه وه چ ي کله دی را اور سپدو . دا مخ ته
ورغله، د نورو ورخو په شان يې په دې مابنام هم او به مخته
ور وړې - بارونه يې ور سره کوز کړو .

د ئه له بدنه خخه خه او به و خبلي - په پاته او بو يې او دس
تازه کړو ، ماجت (جومات) ته لار - له هغې خوا را روان وو ،
بانو په خرو اخته وه چ ي په خونه يې دننه کړي . خرء يو هم
دننه نه تلو . خرء هر چاته معلوم دي چ ي و درېږي بیا نه پرمخ
ئي، نه پرشا . دی ورغلی ”ښځې خه په کوي“ .

”سرېيه! ستادي د بنادي خره شي خو نفس را ولېښو . په
خونه ئه ننوزي“ - ده و خندل ”ښځې! نئرا دوري شه چ ي زه
يې د بل وخت د پاره چل در زده کرم“ .

چې بانو را لېري کېدہ، ده بیا د خره شل و دروازې ته کړي وه
- خر يې تر غوره و راکش کړو ، هغه شا ته زور کړو ، درب يې
شو چې د شا پښې يې ژوره خونه ته ولو بدې .
حميدالله ”دا يې دننه“ .

بانو له خندا شنه شوه ”ودې ته به د شیطان هم فکر نه وي
چې دا خر په دننه شو . هغه بل خر په مرضي خونه ته دننه
شو، حمیدالله او بانو دواړه په خندا کي د کور خورې ته سره

راغلو. ورغله میانیئه یور یې ودېگ ته ناسته وه ، په کاسه کي یې خه هغه پوخ شوی شی ور واچاواو. خه گرمه او سره ماته ماته ڏوڊی یې هم ور کره چې راتله وړې لور (شاه بې بې) یې دوی ته لاس ور منځ لې وو چې دسترخوان هوار شو، ڏوڊی یې د یو بل مختنه کښېښوده - د ده وه سره ماته ماته ڏوڊی ته پام شو ”بَسْحَى! دا ڏوڊی سره ماته ماته ولې ده“ . دې ووئيل ”سرپھا! نن سره ڏوڊی ڏېړه وه ، موږ ستاسو د پاره گرمه ڏوڊی پخه کړه ، موږ خان ته سره“.

شاه بې بې ”يا بابکه! مورکۍ دروغ واي ، دوی وموږ ته هره غرمه سره پاته ڏوڊی راکوي - هسي مورکۍ واي پر خوله لاس ونيسى بابکه ته م ئ واياست - بابک ستري ستومانه وي“. چې د سترخوان ټول شو - سپري ورته وویل ”بَسْحَى! داشاه بې بې ربنتیاواي“.

بانوخبره دلې دوری کړه ، اخر یې مجبوره کره چې ورته وواي ”هو سپھا! چې د دې کور نوري خبرې درته وکړم ، دا ڏوڊی به دې په هېړه شري“.

”بَسْحَى! تا اول وماته ولې نه ویل.“

”سپهی! چې درته ویلی می واى تا نه منل، نه زما د ویلو
فلئیده وه - یوه ورخ می درته وویل سپهی! داروپی له ځانه
سره بده - د ورونه خه په باور ده، یوه ورخ به وېش درسره
وکړي بیابه په ځان حېران یې - نه دي دي اور بدلي واى چې
د ورور لاس له کاسي در خخه و خېژي تربور شري - تا خه کي
راپرېښوډل، په هغه دي دومره پوچ رد راته وویل - اوسم
درسته میاشت وشوه، هره ورخ ورته وايم للادا شاه بي بي
ناروغه ده، نئي یو ډاکټر ته یوشه - ده خو اول ویل ”بنه
دي چې تنخوا وا خلم“ - اوسم چې بیا ورته ووایم دي واى
”تنخوا می توله وپورورو ته ورکړه، خو نئي یو ینې چې دا
دومره کور راپسي دي“.

”بنه چې! زه به که خير وو سبا له مولوي جبار اخوند خه
تعویذونه ورته راوړم، تر هغو به ګزاره په کوي چې زه یو خو
روپې پیدا کوم چې ده پر خرو بارونه راول پر کلیوالو یې
خرڅول - زر دوولس سو وه روپې یې په جورولي ، تر هغه
وخته شاه بي بي له پښو ولو پده -

لنډه دا چې یو سهار له کوره را وتو، حميد الله او بانو شاه
بي بي په وار په غېږ کې اخيسته، تر هغه چې بس ته وختو -

په بس کي منشي پر يو سري بونگ وکرو ” کاكا ائدي بلې
چوکى ته را شه، ستا له زنانې سره به دا بله زنانه هم
کښېنى۔ هغه کاكا ولار شو، بانو ورغله له هغه بلې زنانې
سره پر چوکى کښېنسنه، د دواړو مخونه پت وو۔ په بس کي
شاوخواخه کوي، بانو پر خنګ ناستې بنځي ته مخ نه ور
اراوه۔

شاه بي بي په تکلیف وه، کله به يې خه ويل، کله خه۔ دي
وشاه بي بي ته تسلی ورکوله ” لوري! بس ته لې ګزاره
وکره، رسپدلې يو۔ ډاکټر به دوا در کري که خير وو دستي
به جوره شي“۔

پر خنګ ناستې بنځي يې بونگ وېښندلۍ مخ يې ورووار اوو
”بانو يې؟۔“

”هو، څخوکه يې۔“

”خوري! ازه رنګينه يم۔“

”کومه رنګينه؟۔“

”د پرويني خور۔“

”بنه۔“

په پته مخ يې روغبر سره وکړو - بانو حال حیني وکړئ ”بنې خنګه يې، ژوند دي خنګه دي“ -
”له خپله ژونده ډپره خوشاله يم“.

د پرویزې پوبنتنه يې حیني وکړه - د پرویزې له توره بخته يې داسي خاورې بادولي - ”د پرویزې دي دا اسي تندای خاورې و xorوي - دا خو تر ما کشره ده چې دا پیدا شوه، مور مې د دې تر پیداکېدو یوه شپه وروسته مړه شوه - کال پس مو پلار مړ شو و تاته بنې معلوم ده چې موره و اکا ته پاته شو - د اکاپه کور کي مو سختري وړي، تر هغه چې زه واده شوم - زما ډپر بنې ژوند وو، هره شپه به ولوي خداي ته په زاري و مچې نئو پروينه ته هم داسي کور ور په برخه کړې چې په کي مطمئنه او خوشاله وي ، دا زما په رنګه خوشاله ژوند تپره وي - د دې چې له چا سره واده وشو، هغه د ملازوی وو - په خپله هم ملا وو، دوه ورونيه يې نور هم ملايان وو-

هغه دوو هم خپلې بنځې راواړي وي، بېرته يې پري ښږي وي - دا زما اخښي هم لکه خپل ورونيه يو کال پس دې ته طلاق ور کړي - دا بېرته د اکا وکور ته مجبوره شوه - یو خټه وخت پس زما اکا زما د اخښي پر تربو خرڅه کړه - و اخښي

ته يې در يې لکھه روپی ورکړي . اوس نو هغه تبرونه زما واخښي ته تل پېغورونه ورکوي . واي خنګه مو د پښو مائنه در خخه مائنه کړه .

”تا له پرويرې بېښتنه وکړه چې پېښه خټه وه؟“.

”هو خیني ومي کړه . هغې وئيل مور يې ډېره خرابه وه ، اوس د درو سره په بېرو کي سپین وېښتان دي ، بنځي خوک نه ور کوي . ټول ومور ته بنسپري کوي واي موب دی خدای له موره خلاص کړي .“ بس ودر بد و حميدالله بېغ وکړو ”بانو راځه .“

بانو رنګيږي ”د خدای په امان .“

”په مخه دي بنه ، وپرويرې ته دعا کوه .“

شاه بي بي يې وده ته ورکړه ، دا ور پسي شو هجې را کوز شو ، په رکشه کي کښښنستو ، هسپتال ته ورغلو . له یوه او بله يې بېښتنه وکړه . ”کوم ډاکټر به بنټ وي .“

آخر یوه ورته ووئيل ”ډاکټر نظر بنټ دی .“ ورغلو د ډاکټر ودروازه ته کښښنستو . ډېر ناروغان هم نه وو ، په شمار به پنځه شپږ ناست وو . دوی ډېر خوشاله شو چې وار ژر راځي

هغه چې به له دوى ناستو خخه لا یو ډاکټر ته دننه نه وو
ورغلۍ، یو داسي سړي به راغلو ، بنې غور وښستان
، خواپاکې جامې، پالش خپلې ، پر دروازه ولار سړي به
دروازه ورته خلاصه کړه هغه به ډاکټر ته دننه ورغلۍ - یو نه
وو، دوه نه وو ، بې شمېره داسي ډاکټر ته بې واره ورغلوجې
پر دروازه ولار سړي ته به بې وویل ”ولي داسي کوي ، دا
خلګ بې واره پربېدې“- هغه به وویل ”دا د دي هسپیتال وو
یا د ډاکټر قریبان او شناختګان وو“- داسي وخت دوى ته وار
راغلې چې د ډاکټر د رخصتی وخت وو ، دوى چې دننه
ورغلو ډاکټر چې شاه بې ته وکتل ، دوى ته بې مخ ور
واروو ”داماشومه موڅه ده؟“
”صاحبې! لور“.

ډاکټر له خولې لاس واخیستوچې خه بې پر خوله ورتلو هغه
بې ورته ویل . اخره خبره بې دا وه ”زه په مرې څه وکړم“-

زرغونه تني

نن هغه کور چې د کلې بنځي يې په صفت نه مرپدې . چا به
ویل خوابنې بنه ده ، چا به ویل مربندي ، چا به ویل چې ور
شې بېخې سړۍ په دې نه پوه یې چې دا اوس د انارګای
لوپه دی که مربندي .

چې کله يې دريم زوي ته واد ئراوري، د وير کده هم ور سره
راغله . د دوی په کور کي يې وا رول، دوه درې کاله يې په
شنه زړه سره تېرکړل چې پوري ستري شو، خپل دريم زوي ته
يې وبش ور کړي . هغه د والې له هغه بلې غارې خپل کور
جور کړي . په هغه یوازي کور کي به هم د مېړه او بنځي هره
ورڅین زړه وو . د خو اولادو خاوندان شو خو سره پوه يې نه
کرو . اخر هغه ورڅه راغله چې د رحیمې مور ودې ته
مجبوره شو ه .

”رحیمې لوري! بس يې کړه ، تر خو به داسي ژاري، وخپل
خان تهولي گورم اچوې . ټوله ورڅه دی سترګې سړي نیولې
وي . لږ خود دې خپلو ماشومانو فکر هم وکړه، خواران ټوله
ستا وخلوئه ته گوري .“

”مورکی! چې په پلار یې نه شوم بناډه، بېخې   به په دوى
بناډه شم“ -

راحيمې خپل ڭالىي وختنپل، ولاره شوه په خونه ننوتلە . مور
يې سرور بىكىارە كېرى، دا پر لمانحە ولاره وە . ماھىگر   خە
لمر په غرە پىت وو ، هسى يې ژري ورلانگى په اسمان
بىكىارېدى ، راحيمە و الله پاك تە په ژرا شوه، په زورە يې دا
دعا كولە ”ما خود چا زرە ھم نە دى ازار كېرى، اې الله! دا
اوسم د خپل عمل سزا را كويى كە د بل . خدايە! كە له ما خە
يو داسىي گناھ شوې وي ، زە نە يم پوهى شوې وماتە معافي
و كە د بل د عمل سزا را كويى نۇ بىيا خو پە دې كى خە
شك نىتە چې يوچ (بدل، گىته) يې ضرور را كويى“ -

راحيمە هغىسى د لمانحە پر ئاي ناستە وە ، لاس يې پورتە
نىولىي وو . مور پر بىغ كرو ”لوري! د بل چا د عمل سزا نە در
كويى، د خپل عمل . ولېي د مېرە زرە نە دى زرە چې ستا د
لاسە يې پە كور كى يوه شې خوبە چۈدۈي نە و خورە“ - كوشىي
زوى يې بغارى وهلى -

د مشر لىھەرە يې توخ شوچى دننە راغلى ، ماشوم يې پە غېز
كى پورتە كېرى ، جىب تە يې لاس كېو خوبە يې ورگە . لە

ورپنداری او د ورپنداری له مور سره يې روغبر وکرو ، له
څپلی سره کښېنسټو. ”ورپنداری او س پوره دوه کاله و شو
چې ټپه دې کور کي ناست يې ، کله دي مور درته راخي ،
کله ورور- یوه واله مو تر منځ ده، مابنام دوري راخه که دي له
مورده سره ګزاره نه کېده ، په ورڅ خپل کورته راخه ، خپل کور
له تا چا ټهولی دی . راخه دا مور خواره څه کوي چې پربشانه
کوي يې“.

راحيمه بیا په ژړا شوه ”په ما کي کوم ه کمی وه چې داسي
يې راسره وکړل، نه يې زما خیال وسانلتو او نه يې ستاسو د
عزت خیال وستانلو. ماشوم خو هم نه وو، لوی سړۍ وو چې تر
ما يې په عمر پخه نجلی ورې ده چې خوبنې يې نه نواول به
يې ویلي واي نه به پرماخواری تېرپدې نه به داسپین سترګې
واي“.

”راحيمې ورپنداری! خوا مهه بدہ وه، زه منم چې بدکار يې
کړی دی - تا هم د اسړۍ ډیر له ځانه لړوي کړي وو چې بنځه
بنځه وي نو سړۍ په خپل موت کښي ونيشي - هغه خو په تا
نه وه پوره چې دی به کورته دنه لانه وو راغلى، ستابه
بياخوئه واژه وه چې خوئه به پر خوئه در تلو هغه به دې ورته

ویل - تر دی ئایه خدای را ورسا وی تا را ورسا وی ، په ورخ
کورته نه راتله ، په شپه چې به راغلی تا به دروازه ورته بنده
لوه چې په تکبدو به یې ستړی شو ، مخه به یې را وکړه د
مور خونې ته به راغلی چې زړه به دی غوبنت خبرې دی
ورسره کولې که به دی نه غوبنت مروره به شوې - د هلك زړه
دی له کوره تور کړي بیا چې نجلی دومره قربانی ور کړه نو
نارینه خو دا دومره خڅه کولی شي کوم چې یې وکړل - اوس د
هغې نجلی ماشوم پیداکېدونکی دی - د ماشوم د پیداکېدو
وروسته کیدای شي یوه فيصله وشي - وربنداړي ! زه کورته
څم خو دا ياد لره ، که هر خڅه شوي دي ، زموږ د ټول کور ګئله
له تاده چې مېړه دی کوژدن شوې نجیلی وتنستوله که ته
سياله واي نن به دی مېړه مېړونښه بنځه نه وړه ” -
په کور کي مور ېښتنه حئني وکړه ”زویه ! ورغلي ، خنګه
وه؟“ -

”ښه وه ، موري خوله یې و اسمان ته نیولې وه تراوسه لپرهغه
خره ولاره وه“ -

”زویه ! شرین چې هغه بله بلا هم کور ته را و لي بیابه خه
کوي“ -

”سکینې تئ ولاره شه اوېبراوره د پر تبى يم“ -

”موره! زئ خو پر سکين ھ وېرېدم چې وەغە ھلک تە بە يې
ورکوو - اوس خو د نجلى پلار ھم نجلى غوارپى بلە نجلى
خو پە كور كىي نە لرو“ -

سکين اوېپە لاس كىي ولاره وە ماخە گناھ كې ده ”زئ بە ولې
حئم؟ بد بە نارينه كوي او ئان بە پە بنئە خلاصوي“ -

”لوري! دا خو د پېنستنۇ فيصلې وي“ -

”داخنگە دېنستنۇ فيصلې دى؟ چىي دگناھ گارسزا ويوبى گناھ
تە ورکوي“ -

سکينە پە سکول كىي اول لاد اکاگانو نئە وە خوبىنە بىيا چىي دا
خبرە پېبنىھ شوھ بېخى لە كوره پە دباندىي وتلو ھم پابندىي شوھ

” شرين ھم عجبە كار و كې، كۈز دن شوھ نجىلى يې
وتېنىتولە، تولە غم يې موبۇ تە جور كې“ -

سکينې كالىي كت پر كت كېنىپسىنۇ دل خو پە سوچونو بار وە -
لە خونې چىي را ووتە، اکا يې پر موبائىل بل چاتە گايىدى چې

”سیا راشه، د امیر جان للاپر ئای فیصله ده . اختیارونه يې
یو له بله واخیستل“.

سکینی چابکه ډوډی تیاره کړه چې ژر سوچونوته خلاصه شم
- پلار يې له خپل يې مور سره ډغېدو چې فیصله په دې ډول
کبدای شي -

انا ”سکینی لوري! ټورش خپل کار وکړه ، ټڅه کوي زما او
د پلار خولي ته ناسته يې“
”زه اوس خه وکړم؟“
انا ”ولازه شه خپل کار وکړه“ -

سکینه چې د باندي را ووته غوب يې د بابا اوانا پر خبرو
ونیوو، پلار يې وانا ته د فیصلې حوال ور کاوه ”موره! د هلك
وپلار ګنۍ ته مو یوه سکینه، پنځه لکھه روپی ورکړي - د
نجیلی وپلار ګرۍ ته مو یوه زرغونه تنۍ ، دوhe لکھه روپی
ورکړي“ -

سکینه وهجه د بواسل ته داسي وچ ولازه وه لکه يو لرگۍ -
زرمینه چې را ووته سکینه يې ولیده، تر لاس يې ونیوله خپلې
خونې ته يې بوتله - په خونه کې هم بېخې تر ډېره چرانه
ناسته وه ، يو خت يې تر خولة چېغه وخته - زرمینه لکواره

ورته ناسته وه ، هیخ یې نه ویل . سکینه چې په زرا ستړې
شوه ، مخ یې ور واړا اوو ”تندارې! ټوله کلی شرین کاکا په دې
کشمکش کي اچولی وو، د ده دی خدای یوه هم نه سموي .
دا د دوبې شپې او ورځي ، هر سړۍ په خونه کي ویدې دو پر
څپلو لوښو یې وېړه شوه چې دې نه وي د هغې نجیلې د
کورنۍ یا خسرګرۍ له خوا یو پېښه را وشي . د ټولو به
رنګ په بد شي“ .

”موره! موره!“ .

”خه وشو قربان“ .

”موره! خوب مي ليدى“ .

”بیده شه زما ګرانې! خدای به هر خه خیر کړي“ .

”موره! ته ولې دومره وارخطا یې یوه ورڅخه خوانسان مړ هم
شي - یوه ورڅ به زه هم داسي له دې دنيا خڅه رخصت شم“ .
مورې پرخوله لاس ورونيوو ”چپ شه داسي مه وايه، خدای
دي د عزت مرګ در کړي . دلته خود نجونو مرګ هم پېغور
دي“ .

”دا تاسو دوو خه شور جوړ کړي دی خو ویدې شي“ .

”سړیه! هسي د سکينې خوب خراب شو“.

”ښئي! لړ خو سمه بغلېره، ته خو تيار جنګ يې“.

”زما دا بنائيته لور تا په بدی کي ور کړه - زه کله هم حق نه
در بخښم“.

”ښئي! ته راته ووايده، ما خه کړي واي. که ته وايې ئان مړ
که يا ورور، زه دواري نه شم کولاني“.

د سکينې بالبنت له اوښکو لوند خيشت وو، هر خه يې پر
خان ټپول.

”سکينې لوري! ونه ڇاري اوس خوب وکړه ده، ازل ليکلې نه
چېځوي“.

سکينه ”دا خه کوي؟، تنداري!“.

”ستا د واده تياري کوو، دا ټولي ستا د واده جورې دي“.

سکينه په ژړا شوه ”خدای دي د شرين په کور اور ولګوي“.

تنداري د مسخرو په ډول ”هغه وخت چې موب په کي نه يو“.

د سکينې خوابني خپلې مړور ته د واده جورې رالېږلې وه او
څه نور سامان ، خو کور د واده نه، د وير کور م علومېدی

د سکينې مور چپ ناسته وه، تر څولي يې هیڅ هم نه را
وتل.

کشري مبرور ”موره! موره! نکريئي“ -
”خوك يې غوارپي؟“ -

”موره! ادا ته خه وايپي؟ سبا ته سكينه په سپينو لاسو ودوپي.“ -
توله شپه تيره شوه . بابك هم ژاري - ”انا! موره خه وکرو؟“ -
د سكيني تر خوله ساه نه وحئي - ”ورشه په الماري کې دي -
سمي يې ورولگوه داسي نه چې سبا خوك پر وخاندي -
د سكيني پلار ”سهاړ موب د هر کور یو یو سړي راغونښي
دي، د ډوډي د پاره او بله خبره موره! داسي نه چې ت اسو
چېږي رېپې وړغېږي، خلګ شيطانان دی ، دی نه وي تر هفو
يې ورسوي -“

”يا زويه! ليوني خونه یو -“

”زړه مي په خدای شين دی - زه ناني درالپېم ستاسو هر کار
به در کوي . زه بیا تر هغه دنه نه راهم چې سكينه له کوره نه
وي وتلي - زه د خپلې بنائستې لور د ژرا د اورېدلو توان نه
لرم -“

”سمه ده -“

”خدای دی مخته بنه راپېښه کړي ، خدای به یادوو ، نور نو
موږ خه کولائي شو“ -

د کلی تاک تاک بنئی راغلی - هر یو پچ ی به ناوی ته
کتل، زړونه یې پرسو حېدل - د هری بنخ ی سترګی داسي
تکی سری وی لکه د ناوی د مور - ټولو داسي ګنله چې "دا له
یو پنجیلی او سره یه پیننه ده، خو کورونه یې وران کړل -
بس د دوی خوارانو به هم ناره خدای واوري" -

یو پبنخ ی په دوی کي ووئل "بنګلو له ئې خه کندوالو له خو
نه ئې، بیا که یې مېړه سیال وو په لاس کي به یې ونیسي" -
"بنګله هم له بنې زړه سره خوند کوي" - د کلی بنخو ډډی
خوړه سره بغلدی -

زوم یې دننه کور ته راوستو. نکاح یې و تړله، له ناوی سره
څلور بنخ ی له خوابنې سره ولارې -
نکاح و تړل شوه، سکینې په ژړا کي و شیپړین کاکا ته بنې راوی
کولي -

د سگینې مور" لوری! ټشپرین کاکا خه کوي؟ تا دومره
قرباني ور کړه نور، یوڅ به یې خدای در کوي" -
"موره! زه به دی بیا کله ووینم چې جوړ زړه په یخ کرم" -
"که ژوند وه خدای به دی راولي" -

موټران ودریدل - او به یې پر وغور چولې ، بسخی یې په موټرانو کي کښېنولې ، زوم هم تر ناوې کم نه و د سکینې میره د اسي چلپدی لکه د اسمان ستوري - خېبانې هم داسی په مات زړه وي چې خداي به خه راسره وکړي - د زوم مور سکینې ته منګي کښېنولې ، په بى پښه یې مات کړي بیا چې خونې ته ورنوته، هګۍ یې هم په ماته کړه - خود کلي بسخوانګي و یالي، د یاسرناوې به څنګه وي، په بدې کي یې راوري ده -

ځينو پروني پر واچولي، ناوې یې نه کښېنوله - د یاسرمور ډيره بنه بسخه وه، په دې یې خوابده کړه چې داسی خبره بیا د چا له خولي نه واورم - ټولې بسخې داسی شوې لکه د هر یوې پرسر چې اور بل کړي ”وریندارې! د دوى دومره خاطر مئه کوه“.

”ولې به یې خاطر نه کوم ، او سخو موب سره دوستان يو“ -
”که سره دوستان واي نن به زموږ او د دوى نر او بسخې سره يو ئای وو“ -

”زه منم چې زما لور ډير غلط قدم اينې دی خود هغې سزا زه و دوى ته نه ور کوم“ -

”که حق لري- زما د ورور توله پيسسي تا او ستا نازولي لور
و خورپي“.

”زه منم خوزما لور به هم توله ورخ له تا سره وه، تا تر دي
انده را ورسوله- اوس زما په مببور خوك کار وه نه لري ، زه
خپل زامن لرم- ما خو تراوسه خپله مببور لاليدلي نه ده، ته
ور شه يو وار دوي له شربت را وره“.
”خاوري دي و خري شربت“.

”دا خه وايبي؟. نن زما د زوي واده دی، ته ولی داسي کوي“.
”سمه ده، زه خپله ور حم“.

د ياسر مور د باور چيخاني مخته ولاړه وه چې برندي له ولاړه
نو تولو بسحودا خبره کوله ”خدایه! دوي بیا خنگه ظالمان
دي، ناوي له هغه وخته ولاړه ده ، د کښېنولو خوك يې
رشته“.

د ياسر مور چې خپله مببور ولاړه ولی ده نو حقه حيرانه شوه .
”دا له هغه وخته ولاړه ده ولی يې کښېنوي نه - دا خو مه په
ولاړي مو ستري کړي او وژلي ده“- د بسحوده خخه يوې بسحې پر
ړغ کړي ”دا ستا ايندرور راته وویل چې دلته يې ودروي
بسحې يې ګوري“.

”لنسو خوا مه بده و ی، خو ورئی دی خدای به یې تیری
کړي“.

”زما لور چې وکړل هغه به مې په زړه کې ازغۍ وي، خو زما
مېبور هم زما لور ده، که دا بنې وه ټوله کور به ورسه بنې
وي، خو پر هره خبره باید خوا نه کړو بده.“.

د یوې بنځی پغ شو ”تءَّ دالله ناسته یې له دوی سره، ورشه
هغه د پلارګنۍ بنځی دی له لویبې مری خه ور کړه.....“.

”تءَّ کله خې؟، نن مابنام که سبا سهار، که له دوی سره دريمه
شپه هم تیروې“.

”مابنام مودسکینې پلار را غونبستی دی، هغه راخي“.
”بنې، خو یوه خبره واوره هغه به دننه نه راخي“.

”سمه ده، موږ ورته ویلې دی نه به راخي انشاء الله“.
د یاسر کوشنى خاله ظان ور وپېژندلى.

”شءَّ دی، تاسو د دوی په خبر و باک مه کوي. یاسر ډير
سمجداره هلك دی“.

”تاسو چای وکړي، سکينې ته یې هم ور کړي“.

د سکینې مور" لوري! مور او سخوت به تر خپل خان د نوري کورنۍ خيال ډير ساتې، سمه ده او د خپلې خوابنې، خسر او لپورو به هره خبره په خان نه بوج کويه۔" سکینې له اوښکو ډله سترګې ور واړولي۔ د سر په بنور پدو یې ور سره هو وکړه، تر خوله یې هیڅ هم نه ور وتل

د یاسر مور" غارې دی بندی زويه! که دی سکینې ته د اکا پیغور ور کړي وو. هغه ډيره معصومه نجیلې ده، بنه زويه!" سمه ده موري!۔"

سکینې په خونه کې یوې او بلې خواته کتل چې هرشی دومره په ترتیب پروت وو.

"یاسره! راځه چې ناوې ته دی ورولم۔ تر ورۀ ماته هم دروازه معلومه ده. زه خبره یم خوتۀ به ګورې ډير نازونه نه ور کويه، دا مور په بدی کښي راوري ده. راځه۔"

چې یاسر په خونه ور دنه شو، سکینې ژر مخ ور واړولي، بدن یې په لږ زیدو اخته شو.

یاسر په دې فکر کښي وو چې "دا به خنګه وي. ټوله یې صفت کوي چې زما به خوشې شي که نه۔"

یاسر چې مخ ور لوح کرو نو د سکینې پر مخ یې اوښکې لکه
باران رنۍ روانې ولیدې ”ته ولې ڈارې؟ واخله په دې دسمال
اوښکې پالئې کړه“ - توله شپه د دواړو په خبر و تیره شوه -
یاسر کله هم دا سوچ نه وو کړي چې ”دومره شه او هوشیاره
نجیلې به زما د ژوند ملګرې کېږي“ -

د واده دوي میاشتې یې دومره ژر تیری شوې یاسر او سکينه
بېخې په پوه نه شو -

نور هر خه بنې وو، یود یاسر د کورنې بنځې ملا یانواو
پیرانوته تللې چې د دوى کور خراب کرو، خو سکینې هر خه
پېخپل زړه تیرول -

نن یاسر سکینې د خپل پلار کره بوتله - ”دا خرڅه واخله، زه
بیا خپله درته راهم او بله خبره دا ده چې د هغه کور یوه خبره
هم په دې کور کې ونه کړي -“

”نې یاسره! داسي بې عقله هم نه یم چې د هغه ئای تولې
خبرې به دلي کوم“ -
یاسر ”بنې، زه حم“ -

خوابنې ”نن نه شې تللای، مانبام به ډوډۍ راسره خوري،
شپه به راسره کوي -“

”نه اوس ئەم چې بىرته پە سكىنە پسى را غلم بىا بەشپە در سره و كرم“.

مور يې پە مخەنبە ورتە وويل ، سكىنە ورسە را ووتە، تر هغە يې پە ياسىر پسى كتل چې دى نەام شۇ -

مور ”نه شرمېرىي چې پە دروازە كى ولارە يې پە ياسىر پسى گورى، كە د كور نورو بندگانو ولیدى خە بە واى“.

”مورى! هر خە چې واى، زە رىنىتىيادرته وايم، زما بې ياسىرە يوه گۈرى، نە تېرىپىي - اول مى شېرىن كاكا تەنبېرا كولى، اوس دعا ورتە كوم چې هر وخت يې پىدا كرم پە پىنسو كى ور لوبىم معافي حىينى غوارم چې وما تە يې د ژوند ملگرى، د ياسىر غوندىي را پىدا كېرى“.

د سكىنې مور ”لورى! خدائى د ي عمر چىر كې ي چې رايى وستلىپى بل چې مى نئە وليدى، زموبد تر كور د دوى پە كور كى پە بنئە رنگ شۇپى يې“.

”مورى! شېرىپىن كاكا يايىپى بىخىپى را خى او بىخىپى يې خنگە دى پە كور كى گىزارە سره كوي او كە نە بنئە دى حال يې مە غوارە“.

د سکینې مور د ورور کور ته تللي وه چې راغله له زرينه خه
يې پېښته وکړه ”لوري! سکينې چېري ده؟“.

”موره! سکينې چې ته روانه شوې، له هغه وخته يې پر سر درد
وي بیا يې کې واھي، په خونه کې پروته ده. یو ډاکټر ته يې
بوخه داسي نه چې یو خه په وشي“.

”سکينې لوري! درخه چې ډاکټر ته لار شو.“

”مورې! زه تر هغه ډاکټر ته نه حم، تر خو چې یاسر نه وي
راغلى.“

”چې یاسر راهي، تر هغه به ته تر مرګه ورسپږي.“

”سمه ده، زه به یاسر ته فون وکړم چې له ډاکټره دي کورته
بوئي.“

”یاسره! لپناروغه وم.“

”ولي خير وو؟“

”هسي مي پر سر درد وو. درخه چې ډاکټر ته حو.“

په خپل موټر کي يې ډاکټر ته روانه کړه. د سکينې په وجود
کي د ولارې دو توان نه وو، رنګ يې تک ژړ وو.

یاسر شيشه پر برابره کړه. ”سکينې! دغ دې نشته داولي؟.“

”یاسره! زه به بیا ژوندی خپل کلې ته راشم.“

یاسن و خندل ”ولی د عزراييل بل کار نشته که خه . دومره خو
هم نه يې کمزوري -“

”یاسره! زما دا خيال دی چې نن ورخ زما او ستا د ملګرتيا
آخره ده -“

د دې خبری په اورپدوسره د یاسر سترګې له اوښکو ډلکې
شوې - ”دا ده لپونتوب خبرې مه کوه -“

”ډاکټيرصاحب! له پرونده يې پر سر درد دی . کې هم وهی -“
ډاکټير دوا ورته ولیکله، دا په هسپیتال کې پر کټ پروته وه -
نرسارې تلې راتلې ”دا ډریپ ختم شو بل ورته راوره -“

یاسر يې وختنگ ته ناست وو ، د خپل کور د بسحويې یوه یوه
هغه خبر ذهن ته راتله ”یاسره! خدای دی په دې نازکه ناوې
ارمان مه کاړه ، ته خود دې سر ته کښېنې - بس له ننه پس
زه ستا کره نه راҳم -“

”خه تروره په مخه دی بنه شه - نوره دی نه غواړم“ - ترور يې
درې ګیټ بند کړي او ووته -“

یووخت د سکینې د خولې دا اخري خو لفظونو یاسره د
سوچونو له دنيا خخه را غږګ کړو ”یاسره! زه، زه، زه مرم -
زمابه له تا سره نور د ملګري خوند نه وي -“

یاسر لکه ماشوم چىغىي بې كېرى، ور ولار شو. د سكينىپە مخ
بې پە خپلۇ دوارو لاسونو كى نىولى وو، اوېنىكىي بې ٿختىدى

جرمني

که بري دومره نازولم لکه خپلاري مور، په دي بناهسته کور
کي چې چارپيره پخې خوري، په منځ کي یې ډېره غتیه چمني
وه - پر چمني چارپيره رنګ په رنګ ګلونه.

زما د بابا او مورکي هغه دوي د خاورو جورې خونې، تر
تول کلي لوړې د خاوري پر يو هسکه غونه‌ي چې ما و
مورکي به هر سهار او مائیگر د لاتدي کلي له (خا) او به را
خژولي -

بن که مي خه هم د مور د عمرو وه، په خوله کي یې غابن نه
وو. زما د مور تک سپين واړه غابنونه يو هم نه وو وتلي.
مېړ ئکه مي د پلار د عمر وو بیا ناجور غارې (narowge) وو،
هره ورڅ به یې تبه وه -

ډېږي ورڅې به مي دا خيال شو چې وتنستېره چې د بري
لاهه(ناز)ته به مي وکتل - پر هغو بنخو به مي نيت بد شو
چې تل به د بنوله بدنه‌ي د غېدې -

په دي کي دوه کاله تېر شو. رقيه لور خدائی را کره، له دي
ورڅې پس مي د دي کور و ابادېدو ته لږ زړه غونبت.

لئه دې پس به د دې کور په يوه بله خونه کي هر مانبام يا
ماخوستن د عوه وه ، موبه به کله د يوي کله بلې خونې
گوانېن ته ورتلو - تر هغه چې تر دې ئایه را ورسېدو ، زموږ
په کلا کي به هره ورڅ د سرو جنګ وو. د کلې خلګ به يې
گوانېن ته راتلو.

په کم کال چې د کلې خلګ راغلو، زموږ وبش يې را وکړي،
مئکه يې زما مېړه ته د درو سره ورونو برابره ور کړه -
دوکانونه يې زما و مېړه ته درې ، و نورو ته يې دوه دوه ور
کړو. یو دوکان يې زما مېړه ته په مشري کي ور کړي -
چې له دې ویره خلاصېدو ، خوشالي راغله ، و ماته خدائي
نيک محمد زوي را کړي - تر ما زما بن ډېرې په خوشاله وه ،
تمامه ورڅ به يې په غېړه کي وو دابه يې ورته ويل "له
مورکۍ خخه خدائي و اخسنېته ، مورکۍ ته به اوښ خدائي
نېکو ور غټه کړي - د مورکۍ بل ارمان نه وو ، بس دا یو
ارمان يې وو ، هغه دا دی خدائي ور پوره کړي - اوښ به
مورکۍ تل ستا د سر دعا کوي، پر يوه او بله خوا به يې
مچاوه، دابه يې ورته ويل“.

چې د نېکو کال پوره کېدو، زما او د ده دواړو مورکي د خدای په کار شوه. کېدای شي سکنی مور می مړه واي، دومره به می نه وو ژړلي. له دې پس می مېړه داسي ناروغه شو چې د ولارېدو نه وو، ډېرې ورځې ورغلم لپورو ته مه یې وویل ”تاسو دا سړۍ ډاکټر ته یوشئ“ - یو څه وخت یوه هم پروا نه په کوله.

د کشر لپوره یې کور ودان، ډاکټرته یې یو وړی. د ډاکټر له دوا سره سړۍ ډېر بنې شویبا به هره ورځ د ورونو په میان کې پر دې جنګ وو، تا زما او بارولي دي، زما له خوادي خاوره په بېلچه کې اخسرتې ده. پنځة کاله بیا په دې کې تېر شو. یوه شبې سړي وویل ”ښځی! سبا می موټر راغونبستی دی کډه کوو“.

”سړۍ! پر کمه حو، دا مھکه وچانه پر پېږدې.“
”ښځی! دا مھکه ودوي ته پرېږدم، دوی پوه شو او مھکه. موب به بنیار ته لار شو، یو به په نېکو تعلیم وکړو بل به د دې هرې ورځې له جنګه خلاص شو. شکر دی په بنیار کې دوکانونه شته، د هغۇ کرايې به را اخلو، زموږ بنه ګزاره په کېږي.“

سهار موټر راغلی، موبد کده را وکره بناارته راغلو. د کرایې
په سرای کي مو واړول. نېکو یې په سکول کي داخل کړي .
ما د بنار نجوري ليدي، تولې سکول ته تلي . خو واره مي
ورته وویل ”سریه! دا رقيه به هم په سکول کي داخله کړو .“
سپري وماته معلوم وو چې یوار به یې چک کړو بیا یې هغه
چک(نه) وو. په دې دول موبد په بنار کي ژوند کاوه ، کله د
کرایې په یوه سرای کي کله په بل کي .

اوسم به رقيه د اوولس کالو وه، نېکو د پنځلس کالو چې
یوه ورڅه رقيه غوځاره شوه، لاس یې مات شو. په رقيه نه وم
حېرانه، په خپل سپري حېرانه وم . په لاس مي ولارو ئه، په
ستړګو ډېر تېپ (کمزور) وو چې ولار به دې کړي بیا یې په تلو
کي گزاره کولائي شوه .

خو واره ما او سپري رقيه ډاکټر ته بوتله، لاس یې جور پدھ نه
کول. هر وخت به په چې غووهد، د دردو په ګولۍ یې گزاره وه
- یو ماحیګر مي سپري ته وویل ”سریه! دا رقيه خو ډېر په
تكلیف ده .“

”بنځې! خه په وکړم، داسي ډاکټر نه دې پاته چې موبد نه یو
ورغلې .“

”سریه! که ستا خوبیه وي هغه پر چوک د سکندي والا ته به
يې ور ولو.“.

”خود يې ور وله“- جېب ته يې لاس کړي ، خلور سؤوه روپی
يې راته ونيولي - ”سریه! زه روپی خه کوم، نټور شه رکشه
را وله.“.

”ښئي! زه د تلو ئيم - ور شه یوه بلا دی نه خوري ، نټده
بنار بښئي نه ويني - نېکوچېري دي“.

”هغه ستا نازولی به یو خای کرکت کوي چې راشی خپل سر
به يې په بل مات کړي وي یابه يې د بل سر ور مات کړي
وي - لس ورڅي مي درته ويلی دي سریه ! دا هلك پوه کړه ،
کور يې کښېنوه خپل سبق دي واي يا یو کار وي هغه دي
کوي - څوان شو ، د کور په یوه بنه نه دی ، د کور په بنه خو
مه وايده . د بدی مو خاوندان کوي چې سکول ته لار شي ، که
کرکت ته ، جنګ يې کړي وي .“

د دروازې درب شو ، نېکو دننه راغلى . له هغه ځایه يې پر
پلار بېغ کړي“ بابا را واپوه سل روپی .“

ما ور دېغ کړو ”نټیوار سل روپی پرېږده ، ور شه رکشه را
وله . دا رقيه ډېره په تکلیف ده .“

”ئەودرېرە، رقىيە چې پە تكلىف دەز ئەخە وکرم ، ولې پە احتياط نە تلە.“

ما ورتە وویل ”ئەراشە چې يو لاس در مات كرم ، ئەخومرە چىغىي وھى“ -

”ستا پلار ھم زما لاس نە شىي را ماتولانى ، تە بىا دومرە زورورە يىبى“ -

پلار يىبى جىب تە لاس كرى ، سل روپى يىبى ور كرى -
”زوىكە! اوس ورشە ، ركشه را وله.“

ركشه يىبى راوستله ، مۇرد سكىندي والاكور تە ورغلو . نېكى د سپيانو (سپرو) خونتى تە ورغلى ، مۇرد بىسحۇ خورىي تە - پە خونه كىي يوه چتىاي خورە وە (ھوارە) ۋېرى پېنجي ناستىي وي -

د چا شنى ، د چا تورى چادرى ، د ھنۇ پپونى پرسىر وو .
د اكتىرۇ د ماشۇ مانولاس يايپىنە به مات وە - يوه بېغله
بىسكارپىدە چې ماتەپىنە يىبى مخكىي سكىنده كرى وە ، اوس پر تلائى شوھ او د سكىندى خلاصىپدو تە راغلىي وە - ما پۇبىتنە ئىينىي وکپە چې ”پەپىنە دى خە وشۇ“ - دې خبرە دلى دوري كپە ، حال يىبى رانە كپو ، بلە پۇبىتنە مى بىا دا ئىينىي وکپە
پلار در سره دى كە ورور“ -

”مېړة“

ما د دې بناهست ته کتل ډېر خوند یې راکاوه - دې ته مې کتل، په خیال کي مې د دې د مېړة تصویر جوړاوه - داسې جګ څوان به وي ، بقر غټه وښستان ، په لوڅ سر ، بېره او برېت دواړه خري یلي چې دننه راشي د سېنتيو خوشبوی به یې دا خونه له بد بویې خخه خلاصه کړي . ما یې لا تصویر نه وو مکمل کړي ، یو سپن دېري ، پر ملا کوږ سپري سر را بنکاره کړي ”ساجدي! ائرا ولاره شه“ .

چې داولاره شو، وما ته د پښتو هغه متل را په ياد شو چې واي(ښه و ترخه ته هم کښېني)-پر ئان مې شکر وکین، له ئان سره مې وویل سختري یو تر بل بد تري . په هغه بښه پسې زه او رقيه لکه د وخت زورور بې واره ورغلو . ده د رقۍ لاس ونیوو ، خوله یې له نسوارو ډکه وه ، چتای یې را پورته کړه ، نسوار یې توکړل . ده د رقۍ لاس ته کتل ، وماته دغېدو ”خه په و شو، چاته موور وستلي هم ده“ . په خبرو خبرو کي یې د رقۍ پام په بله کړي .

د دې یې لاس پر خپل ځنګانه وواهه ، ټک مات شو . رقۍ چې غې کړي ، ده وختنل .

”بس بس لوري! که خدای کول زياته جور دی“.

لاس يې ببرته وتارى، مودردي سؤوه روپى ور کړي، راوطو. کور ته راغلو. رقيه دردو اخستې وه، نوري ورڅي يې يوه ګولي کوله، په دې ورڅي دوي وکړي. خدای يې د

دې سري لاس شفا کړي وو، د رقيې لاس جور شو.

وخت تېرېدو، يوه ورڅ سري راته وویل ”ورش هغه صندوخ کي پراته کاغزونه را واخله“. ما هغه کاغذونه ورته راورو، ده چې کاغذونه په رېبدېلې لاس کي نیوو“بنځې! زه دا خپل جایداد د زوي په نامه کوم او بله خبره زما ورونيه چې په ژوند نه راغلو، په مرګ مي ضرور راخي. د نېکو د پاره نه ستا د پاره. بنې ټوانه بنځه يې پاته ده، دابه يو په نکاح کړو. نه نه نېټ د خپل اختيار يې، هر خوک چې ستا خوش وو هغه وکړه.“.

يو سهار پر لم انځه ولار وو، غوځار شو. ما دی سماوه، رقيه ورغله نېکو يې را وستو. د نېکو تر راتلو له مخه ده روح الوتی وو.

هغه ده خبره وه، په مرګ يې دواړه ورونيه راغلو. تر هغې ورڅي ناست وو چې فلسحه ختم ېډه. د ده د فاتحې له

ختمېدو وروسته د نېکو له اکا گانوسره تله راتله ، ناسته پاسته زياته شوه - ډېر مي ورته وویل ، ډېر مي ورته وویل .
نېکو سر نه خلاصاوه - په هغه ورخ یې سر خلاص شو چې
مشر اکا ورته ویلي وو“دا مور که دی خوبنې ده ، تر ټولو
کشر اکاته به یې کښېنوو - څوانه بسحه ده ، موږ به یې له
عذابه خلاص شو بل دي کشر اکا زوي نه لري ، خدای به
زوي ځینې ورکړي“ - په هغه ورخ د نېکو سر خلاص شو .
”نېکو زويه! ټپه دې کتابو خه کوي چې شپه او ورخ دي پر
خان یوه کړي ده“ .

”مورې! ز ما امتحان را روان دی ، غواړم چې بنه نمبر
واخلم . زما یو کلاس فېلو دی، د هغه مشر ورور راته
وویل ”په سکالرشيپ دی جرمني ته لېږم“ . خدای دی وکړي
چې په (بې اې) کې بنه نمبر واخلم .“

”زويه! پښتanedه واى ”حالار چېري د خدای لار“ موږ او دومره
بخت بیا که دی بخت ملګرتیاهم وکړي ، زه او رقیه به څنګه
کوو“ .

”مورې! ټه دعا کوه ، ټولې به خدای اسانه کړي .“

چې کله رزلت راغلى وو ، نېکو پر ما زېرى وکړو ”زه فرسټه
راغلم“.

”زویه! دا فرسټه یې بیاخه ته واي.“

”موري! اول.“

”په تولو هلکانوکي.“

”يا موري! په توله صوبه کي.“

دی او د خپل کلاس فېلو ورور ، په هغه کار اخته وو چې
پوره نوم یې زما پر ژبه نه اوږي (شيف) چې له هغه کاره را
خلاص شو، یوه شپه د ماما کور ته ولار، له هغې خوا چې
راغلى وماته یې وویل ”مور ې! دوی توله بنه“ وو ، سلامونه
یې در کول. له ماما سره مې خبره وکړه چې زه مورکۍ او
رقیه درته راولم، ماما خه پړښانه شو. زه خورې نه لرم، زما
د پلار د وختو دوې خورې دی، ګزاره به خنګه سره کوو بل
به دی هغه اکاګان خه واي.“

زما بخت نبکاره دی

نن د او بو وار د چا دی ، په کور کي د او بو غور پ ن شته . د
بنار خلگ دې ارمان نه کوي ، هلتنه خودا گورم نه نشته . په
ژمي خولا خه گنواره کيربي چې خنگه سپرلى شي ، خلگ
او بېپه وار کري .

که اغا جان ته ووايم چې ورشه او به را ايله کره نوبیا به سور
او شين کيربي چې زه خنگه د خلگو په وار او به را ايله کرم .
انار گلې په درب بالتى كىنبىسۇدە . لوبىي يې له خېلى
خونې ، خه يې له نورو خونو را ويستىل ، سره يو ئاي يې كېل .
انار گلې چې لوبىي ته وكتل نو نوره هم سره و شنه شوه . د
يور د خونې لوبىي يې هم مخ ته پراته وو ، لوبىوتە يې كتل له
ئاه سره بېنۈلە . هيىندرور پر دوغ كېي ”ورىندارى ! نه يې
ملامته نن دى بىا د کار وار دى . ئىكە هر قدم داسىي بىدې
لكە پر سكرۇتوھـ .

دى مخ ورواپا وو ”ستاد پلاز کور دى ، خەد يوخان بنگله
خونە دە . زە په دې زپو كنەوالە كى او به له كومە كرم .“

”ورينداري! خوله ونسه . ما تاته کله د کور پیغور در کولي
ستا غه خوهم بنگلې نه دي“.

”بس ، بس قدرMRI! نوره مي مه گایوه“.
اغاجان غارپې تازه کړي دباندي را ووتی ”دا تا خه شخ ول جوړ
کړي دي . خلګ مه راباندي خندوى . دا خپلي خولي ونيسي
، دي ته مي مه اړ باسي چې لرګى را واخلم ، ولاکه مو بیا د
چا پلار را خخه خلاصې کړي . ټوله ورڅه په دي تېره کړي ، یوه
په بله خولي لګوی . نه خواشې شته ، نه خسر بیا هم ستا دا
حال دي“.

”اغاجانه! بیا موږ خه وکړو ، پر کور د اوږدو غورپ نشته ، زه
دا ګډوپې په چیشي و مینځم“.

”خله مو ماخوستن د ويالي او به نه راولې . نه ياستي
ملامتي ، د شپې له خوبونه ور خلاسېږي ، سهار بیا یوه په
بله خولي لګوی . زه مو هم نه یم ذمه واره“ . اغاجان پتیو
وختنېلې دباندي ووتلى .

”ته خو به هم یوار له کوره وتي . ټوله روح لکه بسحه پر کور
ناست یې ، د ورنو ولاس ته ګوري . خاوری دي شه دا دوي
ګونۍ پتاتې چې تا موږ له راولې“.

انارگله له خانه سره گډه وه - لوښي يې يو رنګه ومينځل -
خپل وړه يې واغښل -

”ورينداري! تا بیا د اوبو ګورم جوړ کړي دی - دا خو به تر
مني پوري داسي په منډه يو ،دا د یوې ورڅي غم نه دی“ -
”بناهستي! ستا يې خه پروا زما مابنام هم له دوى سره داوه
وه چې يوه د اوبو ټينګي بواخلو يو خو ورڅي به مو ګزاره
په کېږي“ -
”تو بیا يې خه ويل؟“ -

”هغه ويل يوازي زه په دې کور کي او سېږم، که نور هم اوسي
- باید په ګډه يې واخلو او دا نو کم داسي خبره ده، خه ته هم
مابنام په مابنام! پلار ته ووايده - سهار يې وغواړه“ -
”ته را نېډي شه - دا خبره د قدرمنې مخ ته مه کوه - د دې هم
خو ورڅي دي بیا به وايي زما د ورور کور مو په کورکه چرګه
بار کړي“ -

”خير هغه وخت بیا دا هم خه نشي ويلاي“ -
دواړو خپل خپل کارونه بې غمه کړل - ماشومان يې اسکول
ته تللي وو - کشرې ورينداري په ايندرور بېغ کړي ”قدرمنې!
راووځه - خه کوي چې توله ورڅ دنه يې“ -

”در وئم ورینداری! خو زه چې کله د سینځلی، بنه بوی وي،
ادې رایاده شي. هغه به هم پر کور نه کښېښتله، ټوله ورخ
به يې په باغ کي بشکي کولي يا به يې ساګ کول۔“
”ژر راڅه چې د څابت چای وکرو۔“

”ته درخه زه دا شیان خوندي کوم درحمن.“

دوی چې څنګه په برنه له کښې سره کښېښتې. انار ګلې چای
راواخیستې - په ډبې کي يې یو خو کښکره گوره ورسره را
اخیستې وه، شاپېو هم په ګیت را ننوته. د دوی کورونه سره
نړدې وو. انار ګلې چې دا ولیده نو غته سا يې وکښله او وي
وویل ”یو وخت خو به موب هم پر کراره له تا خخه شی خورپلي
، لکه روپ داسي زموږ وخت ور مالوم دي۔“

”ستړې مهه شي۔“

”خیر یو شي. کښېنه او س بیا ولی ولاره يې۔“
”زما له قدرمنې سره کار وو۔“

”هغه هم راخي کښېنه، چای به وکړې۔“ د دوی دواړو په نيت
شاپېو پوه شوه، له شرمه يې باغ نه کولي۔

قدرمنې چې خور ولیده نو يې وختنل ”ته راغلي۔“
”هو. ما ويل که ستا سم پرونۍ سته زه تلم ډاکټر له۔“

”داکتهر خه کوي“.

”د عابدي تبه وه ، هغه مو ورله“.

”خوک دي بيايي“.

”جميل“.

”سم حال ورکره ، داسي نه چې ناروغني ور ډيره شي - یو وار یوه لور شي هغه هم ناروغه“.

”خه وکرم ، خدای را سره کړي دي - خه د بنده له لاسه خونه دي“.

”دا نو ته وايې خورجانې ! ستا ميره خلګو په لوی لاس لپونی کړي دي - ستا ژوند در خوري - خدای دي پر مخ خير در پيښن کړي - اوس ترابده تر دي ټيره ده - خير به يې غواړو -“
دواړي ورپندارګانې يې یوه یوه ولارې شوې ”قدرمنې ! د دوی مخان ولې پوښدلې دي“.

”بس خپل تر خپله خوشحاله دي ، هسي مورکۍ ته يې گورم اچولي دي“.

”دانار ګلې خو سهار هم داسي دعوه وه“.

”بنه ، ته کار مه په لره دغه وریندارګانې رنګ در بدوي“.

”زه يې خه کوم خودوي له ما نه کېښي - ته پروني راکره زه
حه“ -

”ته لب ودرې به دوی ننوحې يو شى به در کرم“ -
”زه بېزاره يم ستا له خورو بس پروني راکوه چې حم - سره
غرمه شوه“ -

انار گله بيرته ورا تيره شوه ما ويلى چې ”نجيلى دې کوم
ھسپتال ته وړي - سرکاري ته که پرائيوټ ډاکټر ته“ -

”زه په دې شيانو نه پوهېږم خو ماخېګر يې وړو“ -
”بيا نو بنه وه چې پرائيوټ ته دې لور وړي واي“ -

”خوره! واخله دا پروني ، ګرسره يې درسره یوشه هر ورڅ به
دي تر ما پوري منډي نه وي“ -
”ستا پروني دی زه کله چيري وتلم - خور يې بيرته درته
راوري“ -

”ما درته وویل زه يې نه پر سر کوم ، بس زه اوس حم“ -
قدرمنه تر دروازې ور سره ولاره -

انار گلې پر يور بېغ کړي ”ودي ليدله خنګه يې پروني پې ور
کړي، خود يې پيسې هم پکښې ور کړي - خدای هم خپل کاره
پېښي - توبه توبه“ . انار گلې خپل غورونه وني يول -

”قدرمني! ماله خو ڏوهي راوريه زه وري يم“ -
”اغاجانه! ولی داسي ناري وهی - بنئي خو در څخه بیزاره
دي.“.

”اوسم هم دغسي بیزاره کوي لکه دوي“.
”يا يا.“.

”خاندي ولې، دا د خندا خبره ده. ته هم لکه لبونی توله ورخ
به باغو کي لګيا يې، خو لالاته ووايه زه خپل واده کوم“.
”ولی دوي خپله سترګې نه لري چې زه ورته ووايم ب يا به
وايي چې سپين سترګې د ې - د دوي په وخت کي خو بابا
ژوندي وو“.

”اوسم که ما ورته وویل بیا به وايي چې ډير په عذاب دي“.
”که ته نه شي ورته ويلاي، زه خو ورته ويلاي شم. ته دا
ڇوهي در واخله ويبي خوره او د بنئو په کارو باندي کار مه
لره - سبا نور تور لاسونه در پسې مبني - مابنام په کلکه لالا
ته ووايه چې زه واده کوم. ته هم سوکه سوکه پر خپله خونه
باندي کار شروع کړه ، د دوي هم سر در خلاسيېري - د هغه
خو هم اوسم ولور پوره دي، خالي د خوبني روبي مانده دي“

”قدرمن! د ڏوهي په خوند ولاکه پوهيدلى يم. تئه دا لوښي
يوشه، زه څه ارام کوم بیا ځم لمانځه ته.“.

د مابنام لمونځونه چې وشو په والي کي هم او به راغلي.
ګردي بنځي والي ته ولاري. که د چا به د او بمو مشين وو
هغو په مشين او به ډکې (يورې). انار ګلې هم بالتي لاس ته
کره، روانه شوه. قدرمنې هم خپله خونې ته او به يورې. پر
واله به کله بنځو خپلي ګپې هم سره کولي.
د شاپېو کور هم دوي ته مخامخ وو، اکثره به والي ته دي د
ميړه چيغارې راتلي ”ما خلاس کړي، مر مو کرم“ چا چې به
دا ناره واوريده نوبه یې ويل ”خدای دي دمایني او د مور
وزه (چاره) وکري.“.

دا اتم کال دي چې دي داسي په ځنځیرا نو ترلى دي. په دي
حال کي به هم ده څکول، ور ونو په د چرسو په سګريت کي
هieroين ور واچول. کله چې به د ده چرس نه وو، نور به په
عذاب وو. د ګلې خلګو به ويل چې ”دي ډير زورور وو،
خلګو په ده تعويزان کړي دي، ليونې شو“. چا به ويل چې ”
ده ته چا داسي نشه ور کړه چې پر د ماغ یې داسي بد اثر

وکری ئىكە داسى لىيونى شو. خواركى لە ماينى سره دوه كاله
ھم پە شە زرە نە كېو تىر.“

ھر خە د دە پەر خاى وو. پە جلا خونە كىي تۈلى وو. د دوى كرە
نە خوڭ د دە لە وھمە كور تە ورتللى او نە اوس دى د مروبىنى
وو. اوس خو يې خالىي مور او ماينە پىرىندلى يې. - خە وخت چې د
شابىچەو كو ژدە وشوه، د كلى تولى يې نجۇنو بە دا ورته
ويل”لۇقىي ارمان يې مە كوه چې تە يې د عبداللە غوندىي هلىك
تە ور كېپى بىا لام تە خوابدى يې“.

عبداللە ، شابىچەو پە خپلە خوبىنى غوبىتى وو. دى لە دى حالە
خە خبر نە وو چې زە بە لادوه كاله ھم پە خوشالىي نە كرم ور
سرە بىچە. كله چې يې نشه نە وو نو شابىچەو بە يې داسىي وھلە
چې يوار يې د مخ غابىئونە لام ور مات كېل. شاپ يېو ھم
dasىي شوه چې كله بە گايىدە، خپلو خبر و بە سە درك نە ور
كولى خو بىا لام خلگۇ ويل چې ”دا بىنە بىنخە نە دە. د خسر
د كور حىاء يې اخىستى دە“.

كله چې بە د پلار كرە ولارە، د وريندارگانو پە تندىي بە پوه
شوه. ولې خوارى بە لە وھمە شى نە شو غوبىتى چې ” تمامە
ورخ بە يې پە دې سوچۇنۇ كىي تېرە كرە ”خدايە! مىرە،

ورونو او لپوره خومره پرق دی، د یوه شی نه سم ورته ویلای -
ومیره ته خو سپری د هر شی په غت زره ویلای شی چې نن
مې دا شی پکار دی - خدای یې فرق کړی دی - یوه لور لرم
ناروغه ده - سمې خبرې نه شی کولای - خدای له هرې خوا را
باندي نغښتي ده -

د شاپېدو یور هم او بو ته را غلې وه - انار ګلې پر برغ
کړی "خنګه یې، ولی نه راحي زموږ کړه -"
"خه درته ووايم - انار ګلې خوري! له یوې خوا هغه ليونى دی
تمامه شپه او ورڅي غي وه، له بلې خوا مې هغه لور ده -
نن یې هم هسپیتال ته بو تله -
"بنه، نو اوس خنګه وه -"

"هغسي وه - ډاکټرانو ورته ویلی وو چې په هسپیتال کي یې
داخله کړي، خودوي چيري دومره وس لري - ويل یې چې
موږ خواره عبدالله په هسپیتال کي داخله کړي، خه فايده
یې وکړه - که جورېیده نو به پخپله جوړه شی -"
انار ګلې لوته په او بو ډکوله په بالتمی کي یې چې کوله -
دشاپېرو هيئدرور به اکثره د بنار په خوا کتل چې زما سپي
به یې لور د "هسپیتاله خه را اخسریتې وي -"

”بنئه، لور دي چا ور سره يوره.“-

”هغې لېوې چې تمامه ورخ به يې په ما خولي لګوي - زه خو
وايم چې يوار دي خدای په داسي شرموموي“-
”هغه بیا ولی؟.“-

له دي خبرې انار گلې پلو پر غاره سم کړي، ولاړه شوه -
”انار گلې يې هيمندرور ته غوبه ورا نزدي کړي“-
شآپروڅه لري، دا څه وايې - د هغې خو مېړه سم دم لېونى
دی.“-

”لېونى دی که پرسد، زما په خيال څه لري“-
”توبه کاډه توبه ، دا څه وايې - میره يې په ځنځير انو تړلى دی
او دا خپلې مزې کوي“-.

”بنئه دا ګکای زما له خولي مه کوه ، سمده“-
”يا خوره ليونى خونه يم. دا خو بنئه دي چې راته ودي ويل -
دا چې څه زموږ کره راشي نو يې رنګ داسي معصومه
نيولى وي چې نه څه کړي او نه څه خوري“-
”بنئه نو زه به دا يو تپال او به لاراورم. داسي نه چې دوى وايې
چړوي ورکه وي“-
”هو ورڅه، خو دا خبرې خوندي و ساته“-

انار گلی ژر ژر او به کنپېنولې - مابنام يې د کوشنيانو
بشتري واچولي - سيده منا کي ولاره وه - ”کوشنى ورينداره
چيري وركه ده - دا خو هم گرده ورخ په خپله خونه کبني
ناسته وي - د دنيا په يوه خبره هم ئان نه خبروي - ته چيري
يې؟ -

”دا يم لگيا يم کالىي مي اشتري کول“ -
”بل خوك خو نشته په خونه کي ماشومان (تىي. وي) گوري -
ستا ليور هم ناوخته راخى“ -

”بنئه بنئه ، خئه دى ويل“ -
”ما د شاپېرو هندرور پر واله ولیده - چيره خواشيني وه - چيره
موارمان شوه“ -
”ولي بيا خئه شوي وو“ -

”ته دا کالىي په الماري کي کنپېرده - زئه به نو بيا گرده خبره
درته وکرم - ته راشه دلتە کنپېنە، ورونه يې ھميشه دا وايى
چې زمود خور خواره زاره ده خو هغه به او سبنئه مخ ور تور
کري“ -

”دا خئه وايى؟ -“

”یوه خبره ده ، شاپېوو که هر رنگه ده . خواست به کوي خوداسی چم موړ نه دی په کي ليدلى . خوک له دا رنگه سړي سره ژوند تیروي . ولاکه مي میره داسی په خنځیرانو تړلی واي ، ولاکه یوه شپه د بل کره تیره کرم . دا دی پر دی افرين شي .“

”هغه ګرده در سره منم خو یور يې وايي د دي ته په ډېر وخت ناروغي نه ده ورغلې . ګرده کور شک پر لري چې د دي له کوشني ليوره سره لاس دی .“

”نقبه وکابه داسی تهمت سړي پر چا نه لګوي .“

”ريشتيا وايم . زه خو پر دې ويرېرم چې خسر يې را ايله نه کړي بیا به دا زموږ له غاري وي .“

”زما زړه يې نه مني . خير وخت به يې پخپله در ثابته کړي .“
”للا شاپېوو داسی ناروغه ده ، پرون راغلې وه لور يې هم ډيره ناروغه وه . ما ويل چې یو خو روبي دی ور کړي واي چې ډاکټر ته په تللې واي .“

”زه اوسم یوه روبي نه لرم . ورته و وايه تر پیلې دی صبر وکړي .“

”د قدرمنې وروره! زءَ هم ډاکټري ته تلم بیا به ما او دا یوازي سره ولارې شو.“

”تءَ خو ما کاري ته نءَ پريبدې - ولاره شه که اوس ئې هم ولاره شه“ - قدرمنه هم را ووتله . ”ورينداري بیا خءَ وشو“.

”نن قدرمنې د خور د پاره روبي غوبستلي چې ډاکټري ته ئې - ما ورته وویل زءَ هم ورسره حم ، ډاکټري ته خان ورنکاره کوم بیا نو ټوله حال درته وايم - یوه خبره به درته وکړم ، خوا چې را خخه بدنه کړي -“ یا ولې -“

”کوره تءَ هم لونې لري او زءَ هم - سری د چا کمه نءَ غواري“ - ”تءَ خودی راته وايې لکه چې ما بیا ټول کلی خبر کړي وي - زءَ خو خالي تاته وايم چې خدای نخواسته داسي کيسه هم وي نو باید مورب پیده پر واچوو“ -

”خير چې یو وار خو ډاکټري ته ولارې شو بیا به هغه وخت خبرې کوو“ -

”خوره! تءَ ولې هر ساعت دلته رائي - ستا د وجی دوى ماته وايې چې ستا خور فکرجنه ده ، خواست کوي - هر چاته وايې

چې زما میره ناروغه دی، په ځنځیرانو کي ترلى دی. زه خو
اوسم په تا شرمیږم“.

د قدرمنې سترګې له اوښکو ډکې شوي ”وريندارې ويل چې
ته نوره هم ناجوره يې.“
”خنګه ناجوره دا خه وايې؟“
”هغې ويل کيدای شي کوشنى لري.“

”قدرمنې! د دا یوې لور قسم خورم که داسي يم. زه خو
پخپله د دي دپاره ډاکټر ته حم چې ورڅه ورڅ پرسیږم.“
کشري ورینداري لړ بوره او د چای پاني په تیلى کي ور
واچولي ”په دې به ته چای پخې کړي.“

”نه غواړم ستا شیان. ته په ما پسې خبرې کوي، اوسم بیا
شیان راکوي. له هره شي دي بیزاره يم. هیڅ هم نه غواړم. ما
کومه ګناه کړي ده چې خدای داسي کرم. د خلګو بنېحو ته
وګوره ز ما که میره ليونی مه واي، په ځنځرانو ترلى نه واي.
د خلګو له منته خو به وتلي واي. خدای زوی را کړي واي،
پر زوی خو به کراره و م.“
”خوره! سبا ولاره شه ډاکټر ته.“

”هو، دا يو وار مي لاډاکتير ته بوئى بىا نور بىئه نه در خخه
غواپم - ما پرون يوه چرگه او يو درخن هگى خرخي كپي -
او س خوك نه لرم چي ډاکتير ته مي بوئى“.
”دى وکره انارگله هم حئي ، دوارپي ولاپي شئي“.
”خوره! تر دي ژوند خدای مرگ در کپي واى بىئه وو - تئه به دا
ژوند په دا خواري خنگه تىرو وي - نه له خسرگنى بخت لري او
نه له ميره - د پلار و مور خو لاپري بده“.
”اغاجانه! سبا خو له شابېډو او ورينداري سره ډاکتير ته ولاړ
شنه“.

”بنه او س خو مو له ما ګرسه نوکر جوړ کپي“.
”شابېډو ڦيره ناجوره ده“.
”يو خو مي دي خدای له دي خلاس کپي - او س خو يې ګورم
را اچولى دي“.
”هو خود يې در اچولى دي که يې مور ژوندي، واى او بىا تا
دا ويلى واى بىا به يې تاته درك در کپي وو“.
سهار دوارپي اغاجان دکرائي په موټر کي بوتلې - د هسپتال
مخ کي نوري کاهيانې هم ولاپي وي - اغاجان د ريسپن مخي
ته ودریدي - د ډاکتري نمبر يې واخیستي - اغاجان دوي

دواړې هلته انتظارګاه له بوتلې چې نورې بسحې هم ناستې
وې-اغاجان دواړو له د کوک بوتلان راولل.

دی د نارینه خوا ته ولاری، کښېنسټی-انارګلې داسي مجلس
اچولي وو لکه دا ټولې بسحې چې دې پېړندې-د شابېو نمبر
راغلې، انار ګله هم ور سره ننوتله ”خوره! دې خواته راشه،
ولي اوږدار ډاکټري ته راغلې يې“.

شابېو خپل حال ډاکټر ته وویلی-ډاکټر ورته وویل ”ورشه
ډيرې او به وختې بیا دی التهرا ساؤنډ کوم“-انار ګلې ته
ډاکټري دوا ور ولیکله. خنګه چې شابېو او به وختې نو لې
ګړي، وروسته ډاکټري ته دا او انار ګله بیا وراغلې-ډاکټر
شابېو ته وویل ”ورشه پر کت باندي پریوځه“.

انار ګلې پر ډاکټر ژغ کړي ”ډاکټر صېبې! دې ته دا ډېر وخت
نارو غې نئه ده وراغلې-زه يې ګورم، ته هلته ودرېړه“.
”ماشومان لري؟“-

”یوه لور لرم“-

”د خو کالو ده؟“-

”اوسم به يې اته کاله کېږي“.

”نو نور ماشومان ولی نئه ر اوپري؟“ انا رگلې غوبه تىينگ ورته
نيولى وو.

”بي بي! تاته وايم ماشومان راواهه - په نس كىنىي دى دانه ده -
دا چې كله بىحە كوشنى پيدا كرى نو ختم شي، گنى لە دې
خخە غەت تاوان جورپىري - درد وي؟“ -

”هو درد يې مە كوه . داسىي درد چې زە وام اوسم به كوشنى
پيدا شى خونە پوهىرم چې زە خە و كرم“ -

”زە دوا در ليكم چې خدائى دى دا ناروغى بنە كرى او خدائى
اولاد در كرى - لە دې خخە نورى ناروغى پيدا كىرىي“ -

”داكتىري! كوشنى نئەشم راواپلى - زما مىرە پە ھنچىرانو تېلى
دى“ -

”بخىنە غوارم، دا خو بىا بنە خبرە نئە ده“ -

”داكتىري! تول كلى گمان كوي چې داكوشنى لرى“ -
”زە دوا در ليكم، تە ڙاوه مە . خدائى به هر خە خير كرىي -
خدائى دى تاته نوره هم حوصله در كرىي“ -

شاپچۇ اوپىكى پاكى كرى ، را ووتلە ”زما بخت بىكارە دى“ -

خنگپلدو

د کلی په سر کي ڏپره لویه کلا ده ، لوی گپت یې د
ختیئ په لور ی وتلی وو . د بازمحمد په نامه یاد ڏده . تر مخ
یې واله تپره شو ی وہ ، د والی په یوه او بله غاره ڏپر ی
پخوانی د تورو، سپینوکشمی توتو غتی ی غتی وری ولاری
وی .

له دی کلا د بازمحمد پینھو سپین بیری زامنو ، بی
شمپرہ حوانان او واڑہ زامن او لونی را وتي . د تولو زامنو
یې پېغلی لونی هم وی . - ټول کلی د حاجی بازمحمد د
زامنو وبخت ته حبران وو .

په دی کلا د بدېختی، بلا هغه ورخ دننه شو چی عبدالله د
احمد زوی د خپل مشر اکا لور زینبہ ته طلاق ور کری . - پلار
عبدالله یې ویل ”زویه! ولی دی داسی وکرو“ .
”بابا! تا له ما بوبنتنه وکره چی زء زینبہ تاته درغوارم“ .
”په هغه وخت کي ته ماشوم وی“ .

”تا ته چا وویل ته و ماشوم زوی ته واده وغواړه چ ی هغه په
خبره هم نه پوهېږي بیاهم تاداسې وکړل ولی باباولي؟“ .

”زویه! دا خو ما یوازی نه دي کړي - ستا هغه دوو نورو
اکاګانو هم خپلې لونې یوء و بل ته ورکړي دي“.
”بابا! هغو هم غلط کار کړي دي کومه یې داسې توره ولې
ده.“.

له دغې ورځې پس احمد د عبدالله پلار له شرمه په هغه لويه
کلا کي دبوال ووهلى . د خپل کور دروازه یې د جنوب پر
خوا ور کړه .

زنکې یو ورور بله خور نغمه هم درلوده . سهار پر نغمه
دوره راغله، نجیب او خپلې مور هسپیتال ته یو وره ، دورې
یې ډاکټر ته ور بسکاره کړه . ډاکټر په هسپیتال کي داخله
کړه، نرسارې راغلې ډریپ یې ور ولګاوه .

چې ډریپ پر ختمېدو شو نغمې سترګې رونې کړي “
تندارې! زه په هسپیتال کي یم، په ما خه وشو، زه کور ته حم
په ما هیڅ نه دي شوي . ما کور ته بوئی“ . ډاکټر راغلې
نجیب ته یې یو پرچه په لاس ور کړه“ د سر ایکسرې او دا
تبستیونه یې وکړه .“

نغمه تنداري تر لاس نيوله، سوکه سوکه يې روانه کره چې د سر ايکسري يې وشه، وينه يې واخيستله. - تنداري نغمه تر لاس نيولي، بيرته يې سوکه سوکه خپل کت ته راوستله. نرسې بل ډريپ راوري، بېخي اور ډريپ وو، هغه يې ور ولگولى. - نغمه پر کت پروته وه.

”تنداري! زه جوره يم، نجیب راوغواړه چې کورته حو.“
”لوري! نجیب په ټبسته پسي تللی د چې هغه راوري، و ډاکتیر ته يې بنکاره کړي بيابه که خير وو کور ته حو.“
”تنداري! نجیب خه شو.“
”رائي لوري! ته لږ وار وکړه.“

نجیب راغلی د ټبسته کاغذونه او ايکسري يې په لاس کي وي، نغمه يې ولیده له موره سره ډغېده، ډېر خوشاله شو.
”نعمې خنګه يې.“

”نجیبه اوسم ډېره بنېه يم بس درخه چې کور ته حو.“
”گوره نغمې! موږ د ډاکتیر بي اجازې کور ته نه شو تلاي.
ډاکتیر را روان دی له تا یوه پوښتنه کوي، زما خبره يې نه منله.“
”د خه پوښتنه.“

”داکتر واى دا تاسو وهلى ده، سر ته يې چوت ورغلی دى.
داکتر ته به په خپله حال ور کړي“.

ډريپ ختم شو . د ډاکټر تر راتلو نغمه پر کتنياسته وه ،
وڅای تنداري ته برغېده ”هغه بله شپه چې عبدالله نجیلی
راوړه بیا يې خه په وکړو“.

تنداره ”هغه يې د شپې پلار او ورونه راغلو بوې تله، زموږ
وسرو ته يې ویلي وو چې په عزت به دوستي سره وکړو . ها
دا یوه خبره یاده ولري، تاسو به دوې نجوني راکوي“.

ډاکټر چې نغمه ناسته ولیده خندل يې ”ته خو دايې جوره
شوې يې - لوري! داسي دورې مخکي هم وي“.
”نه“.

”دا اول وار دى.“
”هو“.

”دا خو دي سر چوت خورلی دى . نجيب ته يې مخ ور وا
ړاواو، ستاسو خو بنځې وهى هم، تاسو خوبه وهلى نه وي“.
نجيب و خندل ”صاحبه! دومره غصه ناكه ده چې موبې تول
کور په بسم الله شپې ور سره تېره وو“.

نغمه په دې سوچونوکي ورکه وه . هغه وخت ور په ياد شو
چې ”غمه به د کور مشران ویده شو ، مور به يو يو، سوکه
سوکه، په پتې له خپلې خپلې خونې را ووتو، ټوله غرمه به
موپه باجونوکي تېره کړه . د مرغیو ځالی به مو کتلې يا به
مو په واله کي ټوپونه و هلچ په سټوي به شو بیابه د لوی
توت تر سایه لاندې په تالونو کي ځنګبدو . یوه ورخ تال پري
شو، زه ولوبدم - داسي مي په يا د دي لکه اوس دستي چې
تر سترګو مي د اور بخرکي وغورځبدو“.

ډاکټر د نغمې پر سر لاس کښېښودی ”لوري! ستا په ياد دي
چې ستا پر سر يو وخت يو شى ولګبدو“ . نغمه لکه له خوبه
چې وي ”خه“.

”ستا په ياد دي، سر ته دي يو وخت هم چوټ ورغلۍ دي“.
”هو صاحبه! هغه وخت چ په زه ډېره وړه وم ، په تال کي
ځنګبدم، د تال رسی پري شوه ، زه تر ولوبدم ، سر مي پر
మئکه ولګبدو . هغه وخت مي تر سترګو لکه د اور بخرکي
چې وغورځي . له وپري مي په کورکي دانه شو ويلاي چې زه
تر تال ولوبدم چې سر به مي ډېر درد کاوه، مور ته به مي

وویل موری! سر می خوبېږي - هغې به د سر د درد ګولی
راکړه بل وخت می نه دي په یاد“.
ډاکټر ”تاسو بل وخت دا نجیلى ډاکټر ته نه ده بنکاره
کړي“.

نجیب ”دېرو ډاکټرانو ته مو بنکاره کړه، هر وخت به یې مړه
تبه وه - په کور کې ګزاره نه ورسره کېده ، ټول کور په بسم
الله ورسره ګرځیدو.“

ډاکټر ”د دې نجلی سر دېر سخت چوت خورلی دی - اوس
دا دواګاري ور کوي که یې فرق ور سره وکړي، خو بن්ه تر بن්ه
- که یې نه کړي وه بیابه اپربشن ور کوو“.

نجیب ”سمه ده صاحبه!“.

ډاکټر ووتو، و نغمې ته هغه علاج ورشروع وو - بېخې دېږي
شپې یې په هسپیتال کې وشوي ، د کور نر و بنحئې پر وار
بېښترې ته وراتلو - یوه ورڅ زینبې او د کور نوري بنحئې
راغلي، زینبې پاته شوه - تنداره او هغه نوري بنحئې یې ولارې
- نغمه پر کت پروته وه، ډريپ ور لګبدلى وو - زینبې مخامنځ
پر بېنچ ورته ناسته وه .

”زینبی خوری! هغه عبدالله چې نجىلنى را ورە، هغه يې
خنگە كړه - زه خو په دې خپله ناروغی نه يم حېرانه ، په هغه
کيسه حېرانه يم - تئا اوس صفا حال را کړه، زما خود دې
نورو په خبرو باور نه کېږي - زه وايم دوى به وماته هسي
تسلی راکوي“.

”هو دا رئىستيا دي چې په هغه شپه يې پلار او ورونه راغلو ،
بوې تله - ورتە ويلىي يې وو ، سمه په خوشالۍ به يې در کړو -
هم به ستاسو پرده خوندي شي ، هم به زموږ او له دې سره
سره يې دا هم ورتە ويلىي وو ، تاسو به دوې نجوني راکوي“.
”بنې دی ، خدای دې نور ه هم وشرموي - خوری! زما خو پر
عبدالله له هغې ورڅې سترګې نه رنېږي ، په کومه ورڅ چې
يې وتابه طلاق در کړي“.

”که دی سترګې پر رنېږي که نه ، اوس په کور کي تئا او د
نجیب خور سلطانه پاته یاست . وهفو خلګو ته که يې ور
کولې نو تاسو دوې ور کوي . ما خو له شرمه وهفو ته نه شي
ور کولای“.

”ما به ولې ور کوي - زه يې مور .... ، تئا يې طلاقه کړي - ما
به د خپلې بنځې په پور کي ور کوي“.

”یا ستا ده خو نجیب ور خلاصه کړي وه چې نغمه زما ده .
په خدای که یې ور کرم چې لس مړي کوي لاهم .
”زه نجیب هم نه کوم .“

”نغمې ! ته لپونی یې ، زموږ په کورکي تر نجیب بناهسته او
بنه عمله انسان بل شته .“

”زما و نجیب ته زړه نه غواړي . نجیب و ماته داسي بنکاره
کېږي لکه زما ورور، تنداره مور .“

”نجیب چې تر تا لاس کښلی دي، هغه خنګه کوي .“
”نجیب خو به لپونی وي، زه خو نه یم لپونی .“

مانبام یې دوه اکاګان راغلو ، د نجیب پلارسیدو ، د عبدالله
پلار احمد .

احمد دومره په زوره زوره ژړل چې د وارد ټول نارو غان ورته
حېران وو . یوار به یې د زینې سر په غږ کې ونيوو بیا به
یې د نغمې چې بنه یې خروښ کښته شو بیا یې ونغمه ته
وویل ”لوري ! ما دی خدای له زويه خلاص کړي ، په شرمو
یې وشرمولم . نه ستاسو تر مخ لورکتلاي شم ، نه د ورونو .
پرېدي خو پرېدہ . ټولو خپلې خپلې اوښک ی پاکولي چې
احمد ونغمه ته په ژړغونی بېغ خبرې کولې .“

”لوري! هغه خلگ له موره دوي بنئ ې غوارېي ، په پر بدېي خو یې فرق نشه - موره بدنامي ور اړولي ده - که یې و تاته لاس و نيوو خود کور د مرءه اور بخرکي به پوه کړي، لمبي به یې یو زمود کور خه پر درسته قام و ګرځي - موره دا جوره کړي ده چې ستا نکاح له نجیب سره نن نن وکړو - یوه سلطانه به پاته شي که یې کوله تیک ده ، که یې نه کوله په مخه دې بنې شي“.

نغمې له اوښکو ډائې سترګې ور واړولي، د سر په اشاره یې ور سره هوکړو. کاكا یې یوار بیا سر په غېږ کې و نيوو، په زوره زوره یې وڈ ړل بیا یې پريشانه را وکتل - دواړو د خپلو سترګو اوښکې پاکولي پله پسې ووتو - نغمه، زينبه او نجیب په هسپتال کي پاته شو - خو ورځي پس ډاکټر ودوى ته رخصت ور کړي چې اوس کور ته ولار شي - لس ورځې پس به یې بیا راولى -

نغمه له هسپتاله په وتو دومره خوشاله وه لکه د اختر ورڅ چې وي چې دوى په موټر کي کښېنسټو، للا یې هم راغلى - د زينې او نغمې دا یو مشر ورور له نجیب سره یې رو غېږ

وکرو بیا یې د نغمې سر په غېړ کې ونیولو. نغمې ژړل ”لا
زما دومره شپې په هسپتال کې وشوي، تئه دا یې نن راغلي۔“
”نغمې! تئه خو په دې خبره یې چې بل خوک په کور کې
نشته، ټول کارونه وماته گوري۔“

موږي ته وختو، موږي نجیب چلاوو۔ للا یې په مخ کې ورسه
ناست وو. نغمه او زینبې خور په شا کې په لاري نجیب مخ پر
شا را واراواو ”نغمې! اوس لایه بنا ر کې روان يو، خه ته دی
زړه کېږي اوس لابغ وکړه۔“

د نغمې وقلفي ته زړه کېدو، هغه وخت ور په یاد شو چې
موږ لې، غښې شو بیا یې تر کور دباندي نه پرېښودو چې د
قلفي والارغ به مو اور بدی۔ زینبې خور به چوکیداري کوله،
زهه به ورغلم قلفي به مې راوړې۔ یوه هغه مینجارۍ چې پته
په غرمه کې به زموږ کور ته راتله۔ یوه ورځ عبدالله ولیده
چې خه یې پر خوړه ورتلو هغه یې ورته ويل۔“

نجیب ”نغمې! تئه ولی برغ نه کوي، خه ته دی زړه کېږي چې
را وايې خلو۔“
”قلفي۔“

لایی و خندل ”په خدای که هغه د ماشومتوب عدت
پرپردی“ - نجیب موټر ودراوو، دوه اسکریم یې را
واخیستو، یو یې زینبی بل نغمی ته ورکړي ” - نغمی په لارې
څو کاچوغی ځینې وڅورې نور یې تر کوره په لاس کې او به
شو. کور ته چې ورسپدو، په کور کې د کور بسحې،
ماشومان ورباندي ټول وو . اکاګان، تربرونه ټول راغلو
پوښتنه یې ورسه وکړه - نغمه دننه ولاره پرپوته - سترګې یې
سره ورغلې وي چې په خونه کې یې ژرا تر غوره شوه چې را
وغرور چېده - تنداره راغلې وه، زینبې یې په غېړکې نیولې وه
- د زینبې د خور وغیرت ته نغمه فکرو یوره، حېرانه وه -
تنداري د عبدالله مور ژرل، دې تسلی ور کوله - ”لوري! مور
دي خدای له زويه خلاص کړي، ما و پلار خو یې په شرمو
وشرمولو - په دې خوا را کتلامی نه شو - لوري! چې دا مې
واورپدو، نغمه یې له هسپتاله کور ته را وړه - هر څه مې
وکړو تر وس مې ووتف را روانه شوم“.

نغمې ته راغله ، ور باندي وغورپده (په غېړکې یې
ونیوم) ډېرې اوښکې یې توی کړي - بېخې تر ډېره ودبوال ته

ناسته وه ، تر خوله يې خه نه وتو. اخر يې اوښکي پاکولي
ولاره شوه، ووته.“.

خو ورخي پس د عبدالله د خسر د کورنه سري و بسحې دوي
کورته ورغلو. ھوچي يې و خوره بيا يې دوي سرو ته وویل
چې ”موږ نجونه خه، یوه روپي لا له تاسو نه غواړو. موږ
په خپله لور ملامت یو. په خو خواړه يې و موږ ته وویل زه
دا سري کوم. ما ودي سري ته ور کړي، اوسلوچي موږ سوچ
وکړي خدای ته مو منځ کړي، خلګو ته شادا بدنامي هم خان
ته هم تاسو ته موږ اړولي ده.“.

درې میاشتې پس د نغمې او نجیب واده سره وشو. له هغې
ورخي پس نجیب پر نغمه ورخ تر هغه بله گرانپدو.
یوه غرمه نجیب ورته وویل ”نغمې! خه ته دي زړه غواړي“.
نغمه چپ وه .

ده بیاویل اوسلوچې ”ته خدای زما په برخه کړي اوسلو ته
حکم کوه، زه حاضر یم.“.

”نجیبه! درخه چې مائیگر دباندي ووئو، جوړ په باغو کې
وکړو بیا را شو. تر هغه غټه توت لاندی کښېنو ،، تر کم
لاندی چې به موږ په ټال کې ھنگبدو.“.

”لپونی دا خلگ او کور به خه وای.“

”هر خه چې وای، وای دی زه دچاپه کيسه کي نه يم“.
ماخیگر نغمې ځان تیار کړي، نجیب له مخه دا ور پسې
شوه. جوړ یې په باغونو کي ځان ستري کړي چې کله به
نغمې د ماشومانو چل وکړي، ور باندي و به غوڅدہ یا به
یې په غېږ کي ونيوو. نجیب به ژر په باغ کي شا و خوا
وکتل چې داسي نه وي په باغ کي حوك او بدلري یا وابنه
کوي. لمر لوپدو چې راغلو تر هغه توت لاتدي کښېنستو.

نغمې نجیب په غېږ کي ټینګ ونيوو.

”دا هغه توت دی چې ما و تا به تر دی لاتدي په ټال کي
خنګیدو.“

بيايوکړي چوپ ناسته وه په دې وخت کي دنجیب پام په بله
اوښتی وو

چې نغمې داسندره په خپل خوابه اوزکي له ځان سره زمزمه
کوله :-

په ساعت کي مي ژړلاني
په ساعت کي مي خندلاني
چې په ئان نه پوهېدلاني
زهـ ۵ هغسي ورهـ واي
نجيب چي سترگي وروارولې دنغمي سترگي له اوښکوډه کي
وې څخېدي

مسافر

د مودو مسافر چې څېږي کېږي لاري ، لورې ژوري یې تر
پښو کښلي وي چې پري شوندي، ټاکي پښي، ستري ستومانه .
يو مابنام د يو کلي له څنګه تېربدو ، يو سړي ور بېغ کرو ” خوک
يې؟“

” مسافر يم “ -

” چېري روان يې؟“ -

” په مستقبل کي مقام غواړم“ -

” وروره په خدای که مي پردي نزدي او بجه (په دې نزدي
علاقه کي) د چا په خوله کي د مستقبل يا مقام نوم او ربدي دی
وروره! غلط به يې په دې دواړو نومونوکي - نه به د کلي نوم دا
وي، نه به د هغه سړي - تئه راشه پاته شه ، شپه به وکړو لې به او سا
شي - سبا به که خير وو خپل سفر ته به دواړ ور کړي ” -

” نه وروره ! ستري ستومانه يم ، که يوار کښېنسېتم بیا خدای
خبر چې ولار شم“ -

” تئه راشه، پښتنه واي پر مابنام له هدیرې هم سړي نه ځي ” -

” هو او ربدي مي دي واي که دې شپه پر بیابان شوه، هدیره در
نزې وه ځان ور رسوه ، شپه په هدیره کي کوه ” - له لار ې
راواوبنتو.

کوربانه ته د مېلمانه دی خبری بنه خوند نه کړی ورچې زما کلی او کور یې هدیره وګنلي . ومېلمانه ته یې د روغښ لاس ور کړي .
تر سرای د باندي سره ولار وو .

مېلمه ” وروره ! دې خبرې دی بنه خوند نه کړي را چې زما کلی او کور دی هدیره وګنلي ” .

” وروره ! که رېنستيا درته ووايم چې تا راباندي بغ کړو ، وماته هغه د پخوانی ساده قام خبره را په ياد شوه - دوی چې به ويل پلانی هدیره ولار پده يا ولار پوري ” .

کوربه خه په توندہ له جه وویل ” زه نه یم سپړی چې وتابه می ست وکړي ” .

” نه وروره ! داسي نه چې وماته یو ستا کور او کلی هدیره بنکاري . که رېنستيادرته ووايم د پښتنو هر کور ، هر کلی هدیره ده ” .

کوربه د سرای د دروازې پرده پورته کړه . لغوربه لمخه ، مېلمه ور پسې وو . وړوکۍ سرای چې دوي خونې پکښې وي ، په یوه کې کوربه او مېلمه کښېښښو . په هغه بله د کور خونه وه ، ډوډي راغله . وهر چاته معلومه ده چې سترۍ او ستومانه وږي ډوډي دومره په خوند خوري ، د ماره سپړي لاشوق ورته وشي .

کوربه دې ته فکر وړي وو چې مېلمه خومړه په خوند ډوډي خوري . مېلمه دې ته له هغه بلې خونې ، د بنځې داسي بغ راتلو

چې زړونه یې لړؤل، هغې خوارې هم خه سندري نه زمزمه کولي
- یو ماشوم ته یې الله هوکول - مېلمانه له کوربانه وپ وښتل“
وروره! دا بسخه دي خه د ماشوم ته چې الله هو کوي“ -
”مور“ -

” ته چې د مور په دې بېغ کي الله هو اوري، خه محسوسوې“ -
” نه وروره! زه د ماشوم چېغې اورم - کله مي هم دې ته فکر نه
دې شوی چې مور مي الله هو ورته کوي - نن مي هم تا فکر ور
واړاوو“ -

مېلمه وختنل ” فکر خو مره نه کوي - د ماشوم خپله مورچېري
ده؟“ -

” هغه د خدای په کار شوه - اوسلو یې (انا)زما مور ګزرانه وي -
خیر ته دا خبرې پربوده، خپل حال را کړه - نوم دې خه دې، د کوم
حای یې؟“ -

” وروره! نوم نه لرم خکه را وتلى يم، نوم په مستقبل کي غواړم
، په ماضي کي اوسبدم - په یوه ورور مي سبق ويلو هغه په پنځم
کي سبق پربښودي، ګرڅدو، لغرتوب یې کاوه - نن دلته جنګ،
نن دلته غلا، په دې ستړۍ شوم - نن د دې پر کور خلګ به راسره
وو، سوالونه کوه، پور ور کوه - نن د هغه پر کور بیا خدای یو
سرې پر مهربانه کړو - د چېړاسي(نائیب قاصد)نوکري یې ور

کړه، که خه هم هغه مهربانه سپري نوکري ور کړه هم زماپه نبه نه
شو.

بيا مي په نورو دوو ورونيو سبق شروع کړو - هغو يوه تر اووم بل په
نهم کي پرېښدو - دواړه چرسیان شو چې له دي خپلې کورۍ
مي هيله وخته ، د اکا کور ته مي مخ ور واړاوو چې د یوه اکا
وزوي ته مي خور هم ناسته وه - د هغې خپلې خور لور بي بې
نسيمه مي راو یسته ، ور سره د کاكا د هغه بل زوي لور بي بې
حميده هم راو یسته - خپله لور بي بې فاطمه مي د نسيمي ورور
(خپل خوريبي) ته ور کړه - په درو سره مي سبق ويلو ، پورونه ،
دارونه ، ستړې په ورڅې ، سړې غرمې ، د کلي پېغورونه مي پر
يورو - لنهه يې دا ، په دي درو سره نجونو مي تر لسمه سبق
ووېلو.

خپله لور بي بې فاطمه مي و خپل خوريبي ته واد ۰کړه - دوی
دواړو ورونيو ته مي وویل چې دا دواړه نجونې په دي خپل کور
کي یو د بل زوي ته سره ور کړي - دا خپل کور به مو په بناهسته
وي - نور که نه وي سبا خوبه دا خپل اولاد په پاللي وي -
يوه ورڅه هوتيل کي ناست وم - د اکا مشر زوي مي راغلى چې
ته به دريمه ورڅه راشې ، زما له خپل اخښي سره دوسنې ده -
”ښه ځيني غواړې يې که يې ورکوي ” -

نه په سری، (مخنی) ده، حمیده ور کوم دی خپله لور زما وزوی ته را کوي -

” حمیده يې وکوم زوی ته ور کوي “ -

” هغه په بnar کي چې د لاريو، موټرو د گريسوکار کوي “ -

” وهغه ته چې يو توري سبق يې نه دی ويلى، تمامه ورخ په بnar کي لغرتوب کوي - ولاړپره چې بيا دي مخ نه ووينم “ -

” ته چې راسره نه يې نوخلگه به ضرور پوښته کوي چې مشر يې چبri دی چې کشran يې راغلي دي “ -

” اوس دي کشرو مشر تر له وپېژندل - ولاړپره، ولاړپره خوله مي مه پرپکوه ” - ده خپل خادر پر اوږد کړي، ګوتونه يې په پښوکول، زما پر خوا يې کتل ، هيله يې لانه وختلي - ما يې له دي واره په قسم هيله ور وکښه، روان شو -

خه موده پس يې هغه دويم ورور چې زما اخښي، هم مي دوست وو (زوی ته يې زمالوربي بي فاطمه ناسته وه) راغلى چې ” زما دوستي ده - بي بي نسيمه ورکوم ” -

” وچا ته ” -

” د پلاني وزوی ته ” -

” دا خه کوي، په کلو يې په خپل کور کي شپه نه ده کړي ” -

” مرآ تعليم ياافته دي ” -

” دې ته ته تعلیم یافته واپسی چې د پلار په بنئه دی، نه د ورور. د بل پر کور اوسي، د بل په خرچه یې گزاره ده “ .
” نه، هغه یې ما ورونو ته وویل. دا ذمه واري به یې کوي چې خپل کورته به حئي “ .

” ياره پخوانو خومره بنئه ويلی دي (چې ډېرغوئي اخري پرخې (غواړارېږي)). هغه مي هم د هغه مشر په رنګ جواب کړي بیا تر ننه د دوی کور مانه دی ليدلى، نه مي خیال دی چې وې ويئن. له دي پس مي پر دې ډېرسوچونو پس مي د ادب لاره خپله کړمه. له ډېرسوچونو پس مي د ادب لاره خپله کړه ، دائم چې په حال کي پر را روان یم، حم به حم چې تر کومه خایه ورسېدم“ .
کوربئه ” په حال کي دي خه د مستقبل يا مقام نخښي ليدلى دی“ -
” ډېرسوچونو پس مي د ادب لاره خپله کړه کړه“ .

کوربئه ” زما په خیال دا هر خه په تقدیر کي ليکلي وي. د انسان د وس خبره نه ده“ .

” منم دا ډېرسوچونو راته ويلی دي خو ما دا اراده کړي ده چې تقدیر دی خپل کار کوي، زه به خپل. سره گورو به چې خدای له ده شي که له ما“ .

کوربئه وختندا ” ياره! دا لپونۍ مي نن ولیدي چې له تقدیره سره شکېلې (مقابله کوي)“ .

سرد مَحْكَمِي جنْتَسِي

د ژوند شپې او ورئي داسي تيريرې چې سري ته درك لاهم
نئور کوي. انسان ئان ته معتبره وايي چې تر ما بالايو شى
هم نشته. هر خوك وايي چې (اول ئان دى بىا جهان دى). په
تکنده غرمە كىي به هم ذوليجه نئپريوته، تمامە ورخ به
گرخيدله ، لاس به يې نئدرىدى.

غرمە به چې چېايى وە ، خالىي د مىچانو بىنھارى به وو .
ذوليجه به د منا پە خولە كىي ناسته وە، خپل د ستني كار به
يې را اخيسىتى وو، په لگىيا به وە .

د نن سبا پە وخت كىي هم د دې لاسونه او پېنى داسي چاودلى
وې چې په هر چاك كىي به يې خيري او تور كنى بند ول .
خدائيه! د دې لە حالە مو وساتې . د دې تر خولە كله هم نئ
داسي گاي را ووتلى چې د سري زرە پە خوب شى . كله چې به
يې خوابنى را ووتله نو دا به په دربن كىي ناسته وە ، تر
ماخىگره به په خپلو سوچونو كىي ورکە وە . خوابنى به يې په
خېمىم ورتە وويل .

”را ولارىبە . زما د ماخىكىر لە ناستې خخە ڏيرە بد رائى چې
خوك پە دربن كىي ناست وي بل ستا له دا تور تىكىرى . خو

ورئي مي درته ويلي دي دلته ديره ناسته پاسته مه کوه ،
خلگ به خه وايي چې په کور کي خود ئاي نه ور کوي". دا
به سپکه پورته شوه ،نور بوغ به يې نه کولي .خوابني به يې له
خانه سره و بنده "اي زما خواره نصيبة! زما له دي گورمه خه
وو . هغه بناهسته زوي مي په اخته کړي چې بله کوزده مي
هم ور له کړي ده او دي ذوليچي ته و گوره چې مور، پلار او
ورونو ته يې دوه وخته ډودۍ هم نه شوه ور کولاي .يو وارچي
مي د ليوره بنسخه وه به تکوله، هغه خونبئه شو چې خدای له
عذابه خلاص کړي بیا چې ورونو له ولاره . د وريندارګانو
هغه بدی پښتو خخه بيرته زما در له راغله . زه هم مجبوره
شوم، دا مي زوي ته په نکاح کړه، ګندي د ليور بنسخه ډير زور
غواړي چې سړي يې زوي ته په نکاح کوي".
ذليجي د او بوجنه ډکه بدنې را اخيستې وه "ها تنداري! دا
او به واخله خپل او دس په وکړه".
”تئن ولې له خانه سره ډغېږي او بل دا ستا لاسونه خنګه
ککن دي . مانبام به بیا سليم خبسم درته کوي".
”هغه نه صفا کېږي . ما خو واره په ليپ و مينځل خونه صفا
کيدل".

”ذوليچي! يو وار يې په گریس بنه غور کره بیا يې په
پلاستیک کبني وته - خنگه نه صفا کېږي“.

”له ما سره نه گریس شته او نه خوبنبوی صابن بل تنداري! ما
هلته گرده ورخ لوښي او د کوشنيانو وريان مينځل کله چې
به مي نه ومينځل نو وريندار ګانو به راته ويل دغ سې ډوډي
نشته او س به دغه کارو ته ملا تړي - ته اري! اته به ماته بدعا
کوي چې ما په خوله ستا زوي وکړي - زه ستا له زويه هیڅ هم
نه غواړم.“

ما مخکي هم له تا سره دوه کاله تير کړل - زه ستا په نيت نه
يم پوه شوې چې کله دي بد راسره کړي وي - خو زه نن حالاتو
تر دې را ور رسولم - د پلار کره، وريندار ګانو هر رنګه بهتان
پسې راتړل - ته خپل زوي ته په خوبنې واده وروکه، زه خوا نه
بدوم“.

”ذوليچي! زه منم چې زه او زما مشره مبورو به له تا سره د بنه
ژوند تيرولو کوشش لکوو - خوداسي نه چې سبا دي بن راشي
بيا هیڅ نه کېږي - زه به لکه مينځه د هغې او د هغې د
بچيانو خدمت کوم“.

ذولیجه ولازه خپلی کوتیٽه . یو وار یې لاسو ته کتل بیا یې
خپلو جامو ته . سلیم چې خنگه د مور کوتیٽه ور ننوتی
”موره! زما بشتره بیا چیری ۵“ -

”سلیمه! ماشوم خونه یې ، ورشه هغه خپلی خونیٽه . هغه
خوراکی، ستا په انتظار وي . هغه یوازی خنگه بیده
شي، خلگ ولی را پوري خندوې .“

”مورکی! په قسم چې هغې له زما زړه نه غواړي . زه خوايم
چې هغه اوس هم د کاکا کور والاډه .“
”نو بیا دی نکاح د خټه د پاره ورسره وکړه .“

”هه ورشه . ما ستا د انا او د خپلی میرې خواری، لیدلي دي .
زه پر دې مؤمنې ظلم نشم کولای .“

سلیم زړه را تهول کړي، کوتیٽه ورغلی چې ور ننوتی دا په
بشتنه کې پرته وه . سلیم شا وخوا په کوته کې وکتل، په خونه
کې یو پلنګ او شوقيس (چې د هغه هم شيشې ماتې وي)
پروت وو . یو خو مات کړي کړي لوښي پکښي پراته وو بل
هیڅ هم نه وو . یوه زړه کمبله پکې هواړه وه . پر پلنګ یوه زړه
نيالي او یو بالښت پروت وو . سلیم چې پر کت پريوتی نو

دېلېگ چيغىكى شو - ذولىجە چې راتولە شوھ ”خوک يې؟،
خوک يې؟“.
”زە يم - نارى مە وھە.“.

”سليمە! تە دلتە پروت يې - تلتىك د راۋىرم؟ - .
”يا، يا وىدە شە - گرمى دە، زە پە پتۇ كىي ويدىرم - .
”سەمدە.“.

”مورە! نى ولى داسىي ناستە يې لكە يو شى چې د ورک وي؟ - .
”هو امىنىپى! مابنام لې پە كرارە وىدە شوم - سليم مى مابنام
ولىپەلى د ذولىجى خونى تە، ما ويل لې بە ور سە عادت شي
- پلازىپى ويل زە سليم تە وادە ور كوم - ما ويل دومرە ژرىپى
نە ور كوم چې د ذولىجى يو كوشنى ئىينىپى وشى نوبە دا پە
خپل اولاد كرارە وي بل بە سليم ھم لاس نە ئىينىپى اخلىي - .
”والله مورە! د يېرە هوشىارە يې：“.

”اي زويىه! د بل د كور خوارى ھىزۈر غوارىي - .
”بس مورە! زە خوھ وخت شىڭرادا كوم چې خدائى ستارىنگە
خوابنىپى را كې - مورە! تا بە ذولىجى تە ويل چې لې پە رەخان
گۈئە.“.

”هغه غريبه خود حان په فکر کي گرسره نئ وي- داسي تک سپينهنجيلي وه چې را واده شوه- دا خو گرده زما لپوره تر دي حاله را ورسوله- توله شپه به يې تکوله- هيروين چرس به يې په جورول- دا بیخي کمهنجيلي وه، د بسحومه خای ته لا نه وه را رسيدلي چې موږ را واده کړه- هغه به کالي ھيني کښلي وو، د اور داغونه به يې ور وکول- موږ به د دي له ژرا څخه په غوربو کي گوتې ن یولى وي- بس دا وو چې هغه له ډيرو نشو مر شو“.

”سليمه اته چيري ھې؟“

”حُم د مورکي خونې ته بیا بازار ته حُم، سودا را ورم- که ستا شی پکار دی راته ويلاي شې“

”سليمه اته ولې له ماسره سمه ګپه نئ کوي- ما بد کار کړي دی که خنګه؟“

”زه اوسمه حُم دا د وروسته خبرې دي-“ ذوليجه وچه ودریده- سترګې يې له اوښکو ډکې شوې خودا هم پسي را ووتله- یور يې بنه ئان سنگار کړي وو، د ميره گوتونه يې پالش کول- ذوليجي ورته کتل، تر خوله يې هیڅ هم نه ووتل- دي هم دا ارمان در لودې چې ما هم د ميره داسي خدمت کړي

واي لكه ورينداره چې يې کوي - هغه ميره يې په دروازه کي
ولار وو، دا ورته گله وه -

دا بيرته د خوابني خونې ته راغله - سليم خپل گوتونه پالش
کول - مور يې دباندي وتلي وه - ذوليچې ورته وویل "را يې کره
گوتونه زه در پالش کرم" -

"تئه ولاره شه خپل کار وکره ، نور مي مه تنگوه" .

دي د نغری لوښي سره ټول کړل، دباندي يې مينځل .

"ذوليچې ورينداري! تئه د سليم للاتوله کالي، شيان اوسله
خپلې خونې ته یوشه او مابنام چې راشي لږ ځان ورته جوروه .
تئه په نارينه نه پوهېږي - تئه به تر خوداسي چوپړ وهې" -

"اوسله مي هیڅ ته هم زړه نه غواړي" .

"زه در پوهېږم خوستا ژوند به تريخ وي . خدائی به یو خوبه
برخه در کړي" .

"دي هسي هم بل واده کوي" .

"تئه هم ماخوستن ځان ورته جور کړه - د ده به هم سر در خلاس
شي" . ذوليچه موسکۍ شوه ، د خونې پر خوا روانه شوه او
هم يې مابنام هغسي وکړل . مابنام چې سليم خونې ته ورغلې

دا ناسته وه . بل بالبنته يې هم په پلنگ یښی وو خود سليم
سر خلاس شو .

د ذوليجي د مخ بنه نه سميده . ده به اوسم د نور کور خخه
پت پت شی ورته راوری خود اورخ په ورخ کمزوري کډله .
خدایه ! دې ته اولاد ور کړي . خود ذوليجي سترګې، ژړې
پښې او لاسونه نور هم تور واوبنسل . سليم او مور دا د بنار
غتې ډاکټري ته راوستله . د ذوليجي ټوله معاينات يې
وکړي او تې وي کې يې هم وکتله . خوخت چې معاينات
راګلل نو ډاکټري مخ پر خوابنې ورا وګرځولی ”تاسو څنګه
انسانان یاست . د دې ټوله وینه وچه شوګې ده بل يې ژړې په
ټول بدن کې ګډ دې . مشکل دې چې د دې اولاد ژوندي پاته
شي او د دې سري دي اوسم لاخپل معاينات وکړي . دا تور
ژړې دې ، د دې مابنوم او سري دواړو ته لګيرېي .
خوابنې يې حیرانه شوه ”خدایه ! دا دې خو غم راته جوړ کړي
او د دې قسمت کې دې لانور خو لیکلې دې .“
د سليم معاينات لاتر اوسم صفا وو . هلته يې حفاظتي ستني
ولګولې . خو ورځې يې ذوليجه داخله کړه بیا يې بيرته کورته
بوتله .

د سليم هغه بلې خسرگنى حال ورا تير کړي چې ته خپل واده
وکړه ولې چې بیا د نجیلۍ مور او پلار د واره حج ته حېي .
دوی ټوله د واده په تياريانو اخته وو. ذوليجه ګرڅ ېډه خپل
وس یې کولى خو په سليم یې هم د مروښي ارمان نه وختي .
په مات زړه ګرځیدله ، له سهاره یې نری نری درد کيدلي .
ماښام چې یې ډوډي پخوله نو دوه درې واره ځینې ولاړه شوه
- خوابنې پر ډغ کړي ”ذوليجه! دا ستا هم عجبه بخت دی ، نه
دي د پلار پر کورښادي وکړه او نه د خسر . ته خدائی د خه د
پاره پیدا کړي یې . خو واره له ډوډي پورته شوي .“
”زما پرنس او ملا ډير درد دی ځکه ولاړه شوم .“
”ته ولاړه شه لب ارام وکړه . دا ډوډي به زه پخه کرم .“
ذوليجه چې خنګه خونې ته ولاړه ، وينه یې را شروع شوه ، له
وينې سره یې ما شوم هم پیدا شو . خوابنې چې یې ورنوتله
دا بیا پر بل حال وه . سترګې یې ولاړې ، لاسونه یې وچ کلك
لكه لرګي . کوشني لايو ساعت بغارې کړي بیا هغه هم له
دي دنیا سترګې پتې کړي .“

”ای ذوليجه! اتا به ويل چې هغه به هم ورڅ وي چې زه به پر
کراره شم ، وګوره نن خنګه کراره یې . نه دی د هغه پتې خولې

ارمان پوره شو - په دې حال کې دی د خپل تکلیف حال نه
وویلی - خدای مو دی ستا له حقه خلاسوی - ته سر د مئکه
جنتی يې -

رنگ او خپلی

زرين ناگهانه له خوبه را وينشو - په ذهن لئي يې
دول ډول يادونه ګرخيدل . داسي نه وو چې ده سوچ نه
واهو، نه يې خپله تيره شوي زمانه ور ياديده ، خو په دغه
شپه د يادونو ډول د نورو وختونو له يادونو نه بيل وو - ګن
شمیر واقعات يې بې ترتیبه په دماغ کې وو - هغه چې به کله
هم سوچ واهو، په وينسنه به يې واهو - تير شوي بنه يا بد دوران
به ور ياديدو -

خو له خواره خوبه وينښدل او ناگهانه د سوچونو و يادونو
حمله پري کول اول وار وو - هغه فکر کاوو چې ماخوشن خو
ما په دي هقله فکر هم نه وو کړي، بيا دغو سوچونو او
يادونو ولې پاسولم، له خوبه يې ولې را بيدار کرم -
بيا يې زړه ته تيره شو چې کيدايي شي داسي خوب دي
ليدلۍ وي چې ستا ياد نه وي، د هغه خوب تعلق ستلله
ماضي سره وي او ته يې يو دم له خوبه وين کړي يې -
يو ټل هغه ور په ياد شو چې دی ماشوم وي، پلار يې د
ښونځي تر مخ چهولي خرڅه ولې، دی به په نيمه

رخصتی(آدھي چھتى) له بنونئي را ووتو له پلاره سره به يې
مدد کاوەد چھول و پلېتۇنە او او به يې ماشومانو تە ور
کولي - كوم ماشوم چې به له دە سره پە يو تولگىي کي وو
ھفو به ھم د دوى پە رىرىي کي چھولپى خورلىپى - دە به پلېتۇنە
او او به ور کولي
بىا به موركىي ور يادە شوه چې ھر وخت به ناروغە وە . باباڭ
بە دومە روپىي نە در لودىپى چې د موركىي علاج يې كپى
واى - د زرين سترگىي له اوپىكىو ڈكىپى ڈكىپى كيدلىپى - دە داسىي
محسوسولە چې تر سوچونو مخكىي يې ھم ڦير ژرلىي وي ،
خو دە دا تول سوچونە د خوب لە كبلە بلل - يو خوا خوب
ورتلۇ لە بلىپى خوا سوچونو او فكرونو خوب تە نە پرېنسپودو

.....

ھخە يې كولە چې دا تول سوچونە وشري او ويدەشىي، خود
ھر خومە ھخە كولۇ پس ھم سوچونو نە پرېنسپودو چې خوب
وکپىي - زرين پرېلنگ پروت وو بىا را كېنېنسىستو چې كوز
يې وكتل، ھغە پنځە كلن زوى او كور ودانە يې پە خوب
ويدە ولیدل - پە خونە كي بنە درنە خاموشىي خورە وە - يوھ د

د بوله گهر وه چې تک تک يې کاوو او بل د ده زره وو چې
ڏب ڏب يې کاوو.

بيا هغه وخت ور په ياد شو چې اسلم کاكو يو ورخ سهار
وختي د دوى د کور دروازه، په له پسي په زوره زوره ټگوله
چې دی ور وتلي ليا نه وو، هغه حکم وکړي چې ”پلار دي را
وغواړه“ . بابک هم له کوره را وو تو.

”خير خير اسلم جانه! دا شين سهار او دومره په تاؤ ور
ڏبول.“.

”د چيش شي خير، پنځه کاله مخکي چې د کوم پور رانه
کړي وو، هغه پيسې راکړه، بي شرمه سريه . شرم خو ته نه
لري، خامخا سري دې ته مجبوره کوي چې سري کورته در
شي - د کور کمبلي، بشترې مشترې را وباسې“.

بابک له خشمه شين او سور شو خو بيرته يې خپله غصه
قابو کړه . کورته ننوتی . د کورروغي کمبلي يې اسلم کاكو
ته ور کړي . زرين ته هغه ورخ خاص هغه رنګه ور په ياد
شوه، خنګه چې پر ده تيره شوي وه . اوښکې يې پاکې
کړي، زره يې ټوبونه وهل، د بابک معصومه خهره يې مخ ته

دلې دورې کيده . د بابک خاموشی او د اسلم غورمېي يې له
دماغه نه وتو.

بيا يې هغه ورخ ور په ياد شوه چې مورکۍ ديره ناروغه
وه، بابک له خو ورځې رېړۍ له کوره نه ويستله . د مورکۍ د
وفات کيدلو، د اسخات وشلو او فاتحې، سوچونو خو دومره
خراب کړي چې له پلنګه را کوز شو، له خونې بهر را ووتو.
او به يې وختنلي، مخ يې ومينځلې - په کلا کې يې يو خو
قدمونه واخیستل، بيرته راغلې خو سوچونه يې له دماغه
څخه نه ووتو. بيرته پر پلنګ پري وتو.

بيا يې خپل ماشوم زوي ته پام شو چې تلتک (برستن) يې
غورځولی وو . دی بيرته له پلنګه څخه را کوز شو، د زوي
پر سر يې لاس ور تیر کړي او تلتک يې پر سم کړو، سر ته يې
کښېښتلو.

بيا هغه وخت ور په ياد شو چې په اختر کې به ټولو
ماشومانو نوي نوي څپلې او نوي کالې کړي وو. خوده به
هر وخت د کوشني اختر څپلې په لوی اختر او د کوشني
اختر کالې په لوی اختر اغوستل .

بیا هغه خپلی ور یاد ی شوی چې اوس هم ده د برنډاپه په
چت کي خوندي ساتلي وي -

د کوشني اختر ورخ وه، لمر لانه وورا ختلی - په دغه اختر
زرين نوي خپلی نه درلودي - د تير کال د اختر سپيری
خپلی يې وي چې پر ده لړ خه کوشني شوی هم وي - زرين د
نورو خپلو غوبستنه کړي وه - پلار يې ډير خاموشه وو، هیڅ
جواب يې نه درلودي - مورکۍ هم خاموشه وه دلته بیا
د زرين په زړه تنا راغله، ټول بدنه يې رې شو -
د بابک هغه خبره يې داسي یاد وه لکه اوس اوس چې يې
ورته ويلې وو -

”زرينه زويه! هغه تاسو چې خط په کاري، هغه رنګ او به خه
نوميري“ -

”هو لرم يې - بابکه! هغه ته توره ساهي وايي“ -
”هغه را واخله ..... او ستا د تير د اختر خپلی هم را
واخله .....“ -

ٿوڪ به ملامت وي

”پښتي خوري چي راتلي يوگلاس او به را ور ڻه.

عدنانه! په څواره مي درته ويلى دي ماته په خور مه وايه، مه وايه - ته ولې سر نه خلاصوي - خير بل وار به په ترله درته وايم“ -

دا له خندا شنه شوه ووته چي او به يې را ور ڻي، وعدنانه مه مخامنځ کښې نه په قصد کوي.“
”نه پښتي! بنه پوهېږم، ما چي چوهدې سبق ويلو هلته خلګو د اکا، ماما په کورنيو کي واده نه کولو، شناخت ياري لاخه کوي - ولاړه شو کاكا يا تيندار به دي وويني، نه به په تا کي خه پاته شري نه په ماکي“ -

”گوره عدنانه! زه له تا سره شناخت، ياري نه کوم زما د واده نيت دی - ته د نورو په دود او دستور له ما خان مه خلاصه وه - پر ما بل مېړه داسي دی لکه زلمى ورور“.
”خه ولاړه شه، پر مخ به داسي خاپېړه در کرم چې ياد به يې لري - تا ډاکټري د دي د پاره وکړه“ -

”نه د دي د پاره چې حان او خلگ تول له مشکل او نارو غي
خه و ژغورم - گوره عدنانه! ته به له ما سره واده کو پ گني
داسي چل به درسره و کرم ، په حان به حیران يې - او س وو خه
چې خه دی په وس وي کوه يې“ -

پښتنې دا چل شروع کړي چې عدنان به دننه لا نه و و
راغلى ، دا به بیا د عدنان په خونه کي وه - عدنان چې به په
خونه کي یو ئای سره یې ښې کتابونه خواره واره ولیدو ، ډېره
خوابه يې بدہ شوھ ، د اکا و تنداري په وجه يې پښتنې ته خه
نه شو ويلاي -

يوه ورڅ چې يې هغه عکس پر کتابونو برسپړه یې ښې ولیدو
چې دی د دوو نجونو په میان(منځ) کي ولار وو ، پښتنې ته
يې پر مخ داسي څاپېړه ور کړه چې سترګو يې اوښکې وکړې

پښتنې غېړ پر وګرڅوله ”عدنانه! ستا خه خیال دی ، ته به په
څاپېړو ما له حانه بېله يا لټوي کړي“ - عدنان دا هڅه کوله
چې له حانه يې ل ټوي کړي ، تنداره په دروازه کي ودرې ده
پښتنې! ما په خه پسې ولېږلي ، ته خه کوي“ -

پښتنې د مور له خبرې سره سم عدنان پربنودی . عدنان
لاس له خولي واخیستو چې خه پر خوله ورتلو هغه يې ويـل .
دا راغله په دروازه کي ودرېدـه ، يو لـاس يـې پـر دـبانـدي دـبـوال
يـېـنىـ بلـيـ دـدـروـازـيـ پـرـ چـوـکـاتـ ، لـهـ خـنـداـشـنـهـ وـهـ .
”نه مـيـ درـتـهـ وـوـيلـ ، اوـسـ بـنـهـ شـوـيـ“ - عـدنـانـ وـرـ وـلـاـرـ شـوـ ، دـيـ
داـسيـ منـهـيـ کـرـيـ لـكـهـ لـهـ يـوـ ماـشـومـ سـرـهـ چـيـ باـزـيـ کـوـيـ .
ماـخـوـسـتـنـ دـ پـښـتـنـيـ مـورـ دـ تـوـلـهـ کـيـسـهـ ، دـ پـښـتـنـيـ پـلـارـ تـهـ
وـکـړـهـ .

”ښـيـ! دـاـ خـبـرـهـ دـيـ پـرـ ئـايـ پـرـبـرـدـهـ ، پـرـ خـولـهـ لـاسـ وـنـيـشـهـ“ .
سـهـارـ دـ پـښـتـنـيـ پـلـارـ عـبـدـالـمنـانـ ، خـپـلـ مـشـرـ وـرـوـرـ عـبـدـالـمنـافـ
دـ عـدنـانـ پـلـارـ تـهـ دـاـ تـوـلـهـ کـيـسـهـ وـکـړـهـ چـيـ دـاـ هـلـكـ اوـ نـجـيـلىـ
دوـاـړـهـ هـرـهـ غـرمـهـ پـهـ خـونـهـ سـرـهـ نـنـوـتـيـ وـيـ . دـيـ نـهـ وـيـ سـبـاـ يـوـ
بدـنـامـيـ رـاـ وـارـهـ وـيـ ، رـاـ روـانـيـ جـمـعـيـ تـهـ بـهـ يـوـ خـوـ کـسـهـ رـاـ
وـغـواـړـوـ ، دـوـسـتـيـ بـهـ سـرـهـ وـکـړـوـ . سـمـهـ دـهـ وـرـوـرـهـ!“ .

ماـخـوـسـتـنـ عـدنـانـ نـاـسـتـ وـوـ چـيـ عـبـدـالـمنـافـ خـپـلـ يـښـيـ
ګـلـدـسـتـيـ تـهـ دـ دـوـسـتـيـ کـيـسـهـ کـوـلـهـ . عـدنـانـ خـلـاـصـ کـرـيـ
كتـابـ سـرـهـ وـارـاـوـوـ ”نهـ بـاـباـ! زـهـ لـهـ پـښـتـنـيـ سـرـهـ وـادـهـ نـهـ کـوـمـ“ .
”شمـ وـکـړـهـ ، تـهـ خـنـگـهـ زـماـ وـ دـ مـورـ پـهـ کـارـوـ کـيـ بـغـېـږـيـ“ .

”بابکه! ما درته وویل“.

” هلکه لوار شه ، ولی په ما هغه خبرې کوي چې مور دي نه ده په خبره“ .

عبدالمناف د عدنان تر مخ د پښتنې، تنداري اکا کيسه و مور ته تپره کړه .

”بابکه! دا یو حقیقت دی چې تندارې پښتنه له ما سره داسی ولیدله . له حقیقته سترګې نه پتېږي ليکین خبره داسی نه داسی ده ..... بل ما له یوې پېغله سره وعده کړې ده چې ته د ډاکټري ډګري تر لاسه کړې ، هغه وخت زه له تا سره واده کوم“ .

” بنځۍ! ته د ده عذر پرېږد، دی به خود یو عذر کوي . تا به تر اوسي داسی پېغله لیدلې خه ، اورېدلې نه وي چې مور او پلار دی په خبر نه وي ، دا له یو هلکه سره واده کوي .“

”بابکه! دا ستاسو وخت نه دی . اوسي داسی وخت راغلى دی چې هلک و نجلى سره خوبن کړي ، خپلو کورنيو ته ووايې چې موب واده سره کوو“ .

د عدنان خبرې چا اورېدلې يا یې منلي . د جمعې ورڅ راغله، خلګ راغلو دوستي و شوه . ټولو راغلو خلګو

عبدالمناف ته موبا رکی ور کوله . پښته دومره خوشاله وه ، هغه د چا خبره ”پر یوه پښه خرخېده“ - د عدنان په زړه یو لوی خدای بنې خبر وو . نه په کور مئک ی د ناستي ځای ورکاوه ، نه پر بیابان .

تمامه ورڅ به یې په ولاری تېره کړه ، دلته لار شه هلتله لار شه . شوندان یې پرې شو . تمامه ورڅ به یې په دې سوچونو تېره کړه چې ” پښته پرېږدم که ډاکټرحسینه . نه حسینه خنګه پرېږدم ، یو خو زما ډېره خوبنې ده بل می وعده ور سره کړې ده . یا راشه پښته پرېږدہ ، نه نه خنګه یې پرېږدې . د هغه پلار، اکا بدناه کوي چې تول خلګ یې د انسانیت او شرافت په صفت نه مرېږي ” - په دې کې د عدنان له هډو نیمه غوبنې توی شوو . کورنۍ یې په دې اخته وه چې د دوی د واده تیاري وکړي .

پښتنې ته بیا هم کیسي ته ردک نه ور کاوه . دا یې پوره یقین وو چې ”عدنان ناروغه دی ، یو ډاکټر ته یې وړی واي - ولې توله کورنۍ باک نه په کوي“ .

عدنان چې یوه ورڅ په سوچونو کې ورک وو . موبائل نمبرو ته یې نه وکتل ، پورته یې کړی ” هلو ، حسینه خنګه یې؟“ .

”تئا خبری پرپرده، تئا فون ولی نه پورته کوی ، درسته
کال وشو. گنئي درخی تئا فون نه پورته کوی“ -

حسينه ”زه خه درته ووايم - عدنانه ولی خير خو به وي“ -

”هو هو چې راشې درته وبه وايم“ -

”نه نه اوسم به راته وايې“ -

”حسينه! زه خو په دي بلا اخته شوم .....“ . ټوله کيسه
يې ورته وکړه -

”عدنانه! تئا په دي زما فون نه پورته کوی . ما نه غونبتو
چې تا پرپشانه کرم“ -

”خهد دی چې زه ژوندی يم له مره ماره مه وېږدې“ - فون بند
شو -

يو ماهيګر سپين موټر راغلی، يو سپۍ و بنځه په کي
ناست وو. د دوى په ګېټي کي ودرپدو ، د عدنان بابا ور
ووتو. بنځي و سپۍ دواړو د عدنان له بابا سره په لاس
روغبر وکړو. بابا په دې سوچونو یورپی چې ”بنځه او په لاس
روغبر“ - بنځي پر بابا بېغ وکړو ”بابکه! ولی په سوچو کي
ورک شوي بل وخت مېلمانه نه دي درته راغلی که خه“ .
”نه لوري! راخېي“ -

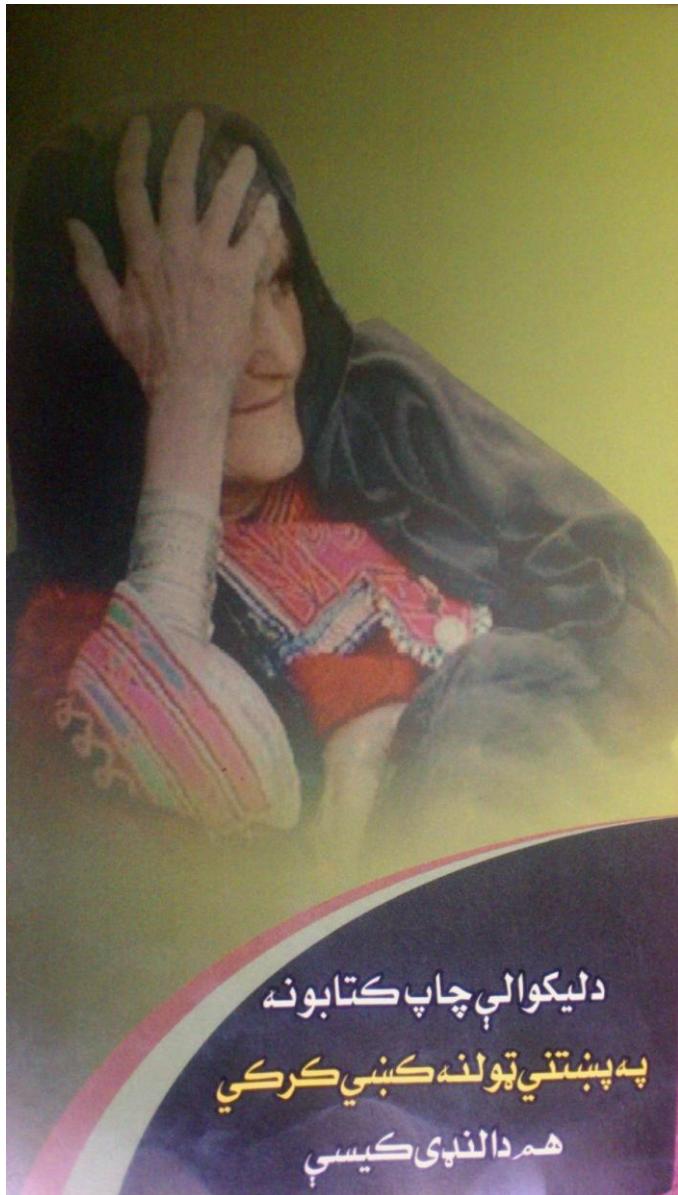
”بابا عدنان کور دی“ -

” یا لوري! هغه خو دا ڏپري ورئي ڪپري چي پر بله خوا تلى
دی - تاسو رائي کور خو یې په شا نه دی ورپي“ -

” نه بابا چي عدنان نشه ، مورپ نه کښپنو“ -

” خير لوري! له عدنان سره مو خه کار وو“ -

” هو دا مي بابا دی، عدنان مي په ليدلی . ما وعدنان د
واده خبره سره کوله چي دی خه وخت تياردي“ -

دليکوالى چاپ ڪتابونه

په پښتنې ټولنہ ڪښي ڪرکي

هم دالندۍ ڪيسې

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library